

HIJ IS VERREZEN!

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

V.U.: A. VAN DER SCHRAELEN, DRIESHEIDE 45, B-2980 ZOERSEL

NR. 89 / SEPTEMBER-OKTOBER 2017

AFGIFTEKANTOOR: ANTWERPEN X

« GIJ ZULT MIJN GETUIGEN ZIJN »

VIJFTIG JAAR KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE

EXACT een halve eeuw geleden, in oktober 1967, publiceerde abbé de Nantes het eerste nummer van *La Contre-réforme catholique au XXe siècle*.

Het Tweede Vaticaans Concilie was pas beëindigd en de euforie over de nieuwe wind die in de Kerk waaide, was overal nog groot. Maar de stichter van de *Katholieke Contrareformatie in de 20ste eeuw* had al tijdens de zittingen van het Concilie de decreten en teksten geanalyseerd en beseft dat er sprake was van een Revolutie die alles ten gronde zou richten.

Terwijl de kerkelijke hiërarchie van hoog tot laag jubelde, was abbé de Nantes de onheilsprofeet, « voorwerp van misprijzen voor zijn tijdgenoten zoals eertijds aartsvader Noë. Maand na maand spande hij zich in om gestalte te geven aan een denkschool die een reddende ark zou zijn voor de Kerk en voor de christelijke landen. Met zijn scherp inzicht als man Gods voorzag hij de verschrikkelijke zondvloed die na het Concilie zou losbreken. Daarom vermenigvuldigde en verfijnde hij zonder ophouden zijn bewijsvoeringen om ze steeds toegankelijker te maken voor zijn “kleine kudde” van trouwe vrienden » (broeder Philippe, *IL EST RESSUSCITÉ !* nr. 177, juli 2017, p. 33).

Een nieuwe Contrareformatie was in zijn ogen broodnodig, in het spoor van de succesvolle Tegenhervorming van het Concilie van Trente die in de zestiende eeuw de Kerk een nieuwe adem geschonken had. Want Luther en Calvijn waren als het ware gereïncarneerd in de leden van de modernistische clan die door toedoen van Vaticanum II de katholieke godsdienst geperverteerd hadden. Het eerste nummer van de CRC sprak dan ook duidelijke taal:

« In de zestiende eeuw hadden we zogezegde Hervormers, in werkelijkheid protestanten die uit de Kerk verjaagd waren wegens

schisma en ketterij, waardoor zij haar enkel nog van buitenaf konden aanvallen. In de eerste helft van de twintigste eeuw werden door de modernisten in het geheim complotten gesmeed om het geloof en de kerkelijke instellingen te veranderen; ze deden dat van binnenuit, maar kregen tegenwind van een hiërarchie die hen streng afkeurde, van de encycliek “Pascendi” (1907) en de “Brief over de Sillon” (1910) tot de encycliek “Humani generis” (1950).

« Sinds 11 oktober 1962 zijn zij opgevolgd door gemandateerde hervormers, concilievaders of experts, die een nieuwe interpretatie aan de dogma's geven, de moraal in een andere vorm gieten, de riten en de kerkelijke discipline “moderniseren”. Hun werk wordt door de hiërarchie zelf beschouwd als een “vernieuwing” en als geïnspireerd en geleid door de “Geest”.

« De Roomse Kerk, tot voor kort nog “één, heilig, katholiek en apostolisch”, is vandaag “in staat van permanente hervorming”. Zij verandert, in een alsmat sneller tempo. Zij verandert van aanzicht en van ziel, onder uw pontificaat [Paul VI]. Binnenkort zal zij de begeerde, maar weinig benij-

In februari 2015 verspreidde Islamitische Staat een gruwelijke video waarop te zien is hoe 21 christenen op een strand bij Tripoli onthoofd worden. De vermoorde « volgelingen van het Kruis » waren Egyptische kopten die als gastarbeider in Libië werkten. De westerse media schrapten uit de video niet alleen de afschuwelijke moordpartij zelf, maar ook het moment waarop de martelaren weigeren hun geloof af te zweren en samen « *Ya Rabbi Yassou !* » roepen: « *O, mijn Heer Jezus !* », een traditionele aanroeping bij de kopten.

denswaardige titel van hervormde Kerk verdienen » (CRC nr. 1, oktober 1967, p. 1).

De onheilsprofeet kreeg gelijk. Vijftig jaar later is de Kerk nog slechts een puinhoop en beseffen we pas echt het dramatische karakter van de woorden die Jezus sprak: « *Zal de Mensenzoon bij zijn terugkomst nog het geloof op aarde vinden?* » (Lc 18, 8)

Het werk wordt verdergezet door broeder Bruno Bonnet-Eymard, die zijn eigen charisma heeft van exegeet van het Woord Gods, zoals dat tot ons spreekt in zijn Heilig Boek, de Bijbel, en in de actualisering ervan: de verschijningen en de boodschap van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima.

De CRC verdedigt de Kerk en haar Opperherder. Maar zolang Franciscus « het Concilie volgt », zoals hij zelf zegt, en zijn rug keert naar de verzoeken van de H. Maagd van Fatima, maakt hij het zichzelf onmogelijk om een einde te maken aan de teloorgang van het geloof. « Arme Heilige Vader! » zei Jacinta. « We moeten veel bidden voor de Heilige Vader. »

VIJFHONDERD JAAR REFORMATIE

De herdenking van het eeuwfeest van Fatima wordt in de schaduw gesteld door de grote aandacht die uitgaat naar het feit dat Maarten Luther vijfhonderd jaar geleden zijn opstand tegen de katholieke Kerk begon. Voor diezelfde Kerk is dat echter geen probleem meer: men wrijft zich in de handen omdat men een hoogfeest van de (conciliaire) oecumene kan organiseren.

« Dat de herdenking, onder meer op vraag van de Pauselijke Raad voor de Eenheid van de Christenen en de Duitse bisschoppenconferentie, nadrukkelijk een oecumenisch accent krijgt, blijkt onder meer uit de grote oecumenische viering die wordt gepland op 14 september 2017 net over de grens in de stad Trier. Deze oecumenische herdenking wordt in nauwe samenwerking met de Duitse bisschoppenconferentie georganiseerd. De voorbereiding van dit evenement werd toevertrouwd aan een katholiek-evangelische werkgroep » (Kerknet).

In zijn conferentie van maart jl. hamerde broeder Bruno er nog op « wat de kop, het beginsel van het kwaad is dat moet verpletterd worden: Luther. Het zijn hij en zijn noodlottige zogezegde Hervorming die de wereld sinds 1517 ondermijnen en die, sinds Vaticanum II, de schoot zelf van de katholieke en hiërarchische Kerk steriel maken. En die zich in eenzelfde beweging ook keren tegen de boodschap van de Maagd van Fatima. »

Abbé de Nantes heeft al lang geleden de waarheid over de rebelse monnik van Wittenberg neergeschreven; tegenover het Evangelie van Christus stelt Luther zijn « kakangelie »:

« Het Evangelie, de Blijde Boodschap die Christus de mensen is komen brengen, is volgens Luther in werkelijkheid een “slechte boodschap”: Jezus heeft de mens zijn verdorvenheid en onvermijdelijke ver-

doeming geopenbaard... Luther haalt zijn denkbeelden uit verkeerde interpretaties van Sint-Paulus en Sint-Augustinus. Hij neemt een paar duistere teksten van Augustinus om zijn twijfel te verdedigen, andere wijzigt hij naar eigen inzicht. Hij richt zich niet meer naar de boeken, maar verdraait de boeken naar eigen gevoelens en als dat niet gaat, noemt hij ze verwerpelijk.

« Sinds de erfzonde is de menselijke natuur volgens Luther door en door verdorven. De mens is overgeleverd aan zijn passies, aan de zinnelijkheid en de begeerte, die niet te overwinnen zijn. De vrije wil is weg, strijden tegen de zonde is een volstrekt zinloos gevecht.

« De mens, deze slaaf van de zonde, wordt niet-temin door God gerechtvaardigd, “zomaar”, door de verdiensten van Christus. Er is niets veranderd in de zondige mens, zijn schuldige begeerte en zijn perverse wil zijn gebleven. Hij blijft boosaardig. Maar door een beslissing van zijn absolute wil kiest God diegenen die Hij wenst als rechtvaardigen uit: dat zijn de voorbestemden, de “gepredestineerden”, die daardoor gered worden van de eeuwige veroordeling.

« De voorbestemming gebeurt dus zonder enige medewerking van de mens zelf, die slecht blijft in alles wat hij doet – ook in zijn naastenliefde. Goede werken dragen helemaal niets bij tot onze rechtvaardiging. Het enige wat telt, is het “bijzonder geloof”: men moet geloven dat God een aantal zondaars ondanks henzelf voorbestemt tot het heil. Wie dan wel? Zij die van zichzelf geloven dat ze gered zijn in Christus. Het geloof daarin alléén volstaat: *Sola fide*.

« Een dergelijk subjectivisme leidt onvermijdelijk tot onverschilligheid voor de dogma's, de moraal, de kracht van de sacramenten, de kerkelijke instellingen. De mens moet rechtstreeks contact met God zoeken en de Kerk heeft geen enkele betekenis als heilsinstelling, als bruggenbouwster tussen God en de mens. De geestelijkheid, het pausdom zijn slechts mensenwerk.

« Dat is de ketterij van het lutheranisme: een vervalsing van de leer van Sint-Augustinus, een karikatuur van de doctrine van Sint-Paulus. Heel deze theorie is de oorlogsmachine van een onevenwichtige geworden, gericht tegen elke menselijke orde. En weldra zal het de rebellie van een heel volk worden tegen de beschaving en de instellingen van Rome » (*HIJ IS VERREZEN!* nr. 25, januari-februari 2007).

IK BEN (G)EEN CHRISTEN

De voorzitter van de Evangelische Kerk in Duitsland, de Lutherse bisschop Heinrich Bedford-Strohm, en de katholieke kardinaal Reinhard Marx maakten in oktober vorig jaar aan het hoofd van een oecumenische delegatie een bedevaart naar Jeruzalem. Bedoeling was te pelgrimeren in de voetsporen van Jezus én elkaar beter te leren kennen, helemaal in de geest van de oecumene van Vaticanum II.

Uiteraard kaderde de bedevaart ook in de viering van 500 jaar Reformatie (1517-2017).

Op het programma stond onder meer een bezoek aan de Klaagmuur en aan de Tempelberg. Deze laatste staat bij de moslims bekend als de Haram al-Sharif en wordt beheerd door een waqf, een islamitische stichting. De delegatie van katholieken en protestanten mocht de Tempelberg bezoeken en kreeg toelating voor een (geleid) bezoek aan het interieur van de Rotskoepel. Maar in overeenstemming met de mohammedaanse voorschriften moesten de vrouwelijke leden verhullende kledij en een hoofddoek dragen... en moesten Marx en Bedford-Strohm het onderscheidingsteken van hun christenzijn afleggen. Voor Reinhard Marx, kardinaal van de Rooms-katholieke Kerk, betekende dit het verwijderen van zijn borstkruis. Wat de prelaat ook onmiddellijk deed [zie foto op p. 3].

Kardinaal Marx is lid van de "Raad van negen kardinalen" die de paus bijstaat « om de Curie te hervormen ». Bestaat die "hervorming" erin om « het Kruis van Christus te evacueren » ?

Volgens Bedford-Strohm ging het nochtans « op geen enkele manier om een verloochening van het Kruis ». Neen, zo stelde hij bij zijn terugkeer, « wij hebben uit respect voor onze gastheren gehandeld. » De commentator van *Der Tagesspiegel* merkte daarbij op dat de hoge prelaten geen privébezoek brachten : het ging om een officiële, door journalisten begeleide delegatie uit Duitsland.

Maar privé of publiek, een christen blijft in alle omstandigheden trouw aan het Kruis. Kardinalen dragen precies rood omdat zij geacht worden bereid te zijn met hun bloed van hun geloof te getuigen...

OVER DE FILM « SILENCE »

Nogal wat katholieken zijn positief over de film « Silence » (2016) van de Amerikaanse regisseur Martin Scorsese. Is deze film – van de hand van de man die ook « The Last Temptation of Christ » draaide – inderdaad aanbevelenswaardig ?

Een recensie gepubliceerd in het tijdschrift *Ave Maria* van de Fraternité sacerdotale Saint-Antoine-Marie-Claret (april 2017) toont aan dat « Silence » in feite de ontkenning inhoudt van de genade van God. Nu christenen vandaag op veel plaatsen in de wereld gemarteld worden, moet men weten dat God helemaal niet "zwijgt" met betrekking tot zijn martelaars.

De film is gebaseerd op de roman « Stilte » van de Japanse schrijver Shusaku Endo, waarin het drama verteld wordt van een fictief personage, een Portugees priester-jezuïet in Japan in de 17de eeuw, op het hoogtepunt van de antikatholieke vervolging. De film handelt over de geloofsstrijd waarin de priester moet kiezen tussen het leven van zijn kudde en zijn geloof. In die beproeving blijkt God niet te antwoorden op zijn smeekbeden – vandaar de titel

Een kardinaal zonder kruis :
KARDINAAL MARX IN DE ROTSKOEPEL.

van de film. Uiteindelijk verbreekt Christus zelf de stilte. Hij laat de priester verstaan dat hij het geloof uitwendig mag verloochenen door de beeltenis van Jezus te vertrappen om zo zijn kudde te redden.

Deze geschiedenis is volkomen tegengesteld aan het onderricht van de Kerk. De voornaamste les van de film is immers dat het verloochenen van het geloof soms kan gerechtvaardigd worden en zelfs door God gevraagd.

De eerste dwaling is de moderne veronderstelling die van het leven de hoogste waarde maakt en van het martelaarschap een mislukking. De "boodschap" van « Silence » is dat het leven zo kostbaar is dat God zelf zich medeplichtig maakt aan de geloofsafval door de gelovigen in te fluisteren hun leven te redden. De ware geschiedenis van de Japanse martelaren is in volkomen tegenspraak met dit moderne concept, dat de onwankelbare moed en de bovennatuurlijke vreugde van de martelaren en de missionarissen negeert.

Een tweede dwaling is de bewering dat uiterlijke handelingen geen betekenis hebben. In de film wordt de uiterlijke verloochening inderdaad vergoelijkt door de nobele bedoelingen van het hoofdpersonage, dat bekommerd is om de aardse redding van zijn kudde. Maar het woord "martelaar" (*martus* in het Grieks betekent "getuige") houdt precies in dat men een uiterlijk bewijs van zijn geloof geeft tegenover anderen. Zij die de Kerk vervolgen, hebben in het bijzonder een afkeer van het publieke getuigenis dat de christenen geven ; en zij zijn er vooral op uit om van hun slachtoffers een uiterlijk teken van verloochening te verkrijgen.

De grootste dwaling tenslotte is de ontkenning van het werk van de genade in de zielen en de gedachte dat de normale houding van God het stilzwijgen is. Het kan niet anders of het martelaarschap houdt de genade in die het verstand verlicht en de wil sterkt, om de christen toe te laten iets te doen dat de menselijke natuur overstijgt. De H. Augustinus bevestigt dat : de verdiensten van de martelaren zijn het gevolg van de genade van God en van hun eigen medewerking aan de genade.

Dus God zwijgt helemaal niet ! Want Hij kan niet toelaten dat iemand boven zijn capaciteiten op de proef gesteld wordt. Hij is op een intieme manier betrokken bij wie het martelaarschap ondergaat en Hij geeft hen de genade. God laat de beproevingen toe, maar Hij is er nooit uit afwezig.

De obsessie met het eigen "ik" doordrenkt onze huidige wereld zozeer dat God er uit buitengesloten wordt. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat zoveel mensen denken dat de stilte de keerzijde

van het martelaarschap vormt. Voor een groot deel heeft dat te maken met de leegte van hun eigen leven : ze kunnen zich de actie van God en zijn genade gewoon niet voorstellen.

DE WENENDE PAUS

Op een dag zei Jacinta tot haar nichtje Lucia : *« Ik heb de heilige Vader gezien in een heel groot huis, neergeknield voor een tafel, met het hoofd in de handen en wenend. Buiten waren er zeer veel mensen en sommigen wierpen stenen naar hem ; anderen vervloekten hem en riepen veel lelijke woorden naar hem. Arme heilige Vader ! We moeten veel voor hem bidden. »*

« Vandaag oogst paus Franciscus nog van alle kanten applaus. Morgen zullen het "stenen" en "lelijke woorden" zijn, wanneer de mensen zullen inzien wat voor rampen er van het ene uiteinde van de wereld tot het andere over hen gebracht zijn door de denkbeeldige hoop die deze paus en zijn voorgangers sinds het Tweede Vaticaans Concilie gezaaid hebben. Zoals de rampspoed die eertijds Luther en de anabaptisten over Duitsland brachten, zoals de rampen die vandaag veroorzaakt worden door bepaalde moslims – we moeten "veel van hen houden", zei Franciscus in het vliegtuig bij zijn terugkeer uit Fatima...

« Wat de paus doet, is het aanwakken van de oorlog van iedereen tegen iedereen, zoals indertijd Paul VI en Joannes-Paulus II, omdat hij weigert Rusland toe te wijden aan het Onbevlekt Hart van Maria en er zich mee tevreden stelt ons te bedekken met een "mantel" : "Ik kon niet anders dan naar hier komen", zei hij op 13 mei in Fatima, "om de Maagd Maria te vereren en haar zonen en dochters aan haar toe te vertrouwen. Onder haar mantel zullen zij niet verloren gaan. Uit haar armen [neen : uit haar Onbevlekt Hart !] zullen de hoop en de vrede komen waaraan zij nood hebben en die ik vraag voor al mijn broeders in het doopsel en in het menszijn, in het bijzonder voor de zieken en de gehandicapten, voor de gevangenen en de werklozen, voor de armen en de verlaten personen [en de zondaars ?]. Geliefde broeders, laten wij tot God bidden in de hoop dat de mensen [sic] naar ons luisteren. En laten wij ons tot de mensen richten met de zekerheid dat God ons hulp zal bieden."

« Wat een onverbeterlijke verblinding... Aan de mensen vragen wat God ons wil schenken door het Onbevlekt Hart van Maria ! Franciscus kan het niet beter formuleren dan wanneer hij een aanklacht houdt tegen "de onverschilligheid die ons hart ijskoud maakt en onze bijziendheid verergert". En deze Opperherder die niettemin zo door onze hemelse Moeder bemind wordt, geeft ons zelf de reden waarom wij voor hem moeten bidden : "Wij willen geen mislukte hoop zijn !" » (broeder Bruno, *IL EST RESSUSCITÉ !* nr. 176, juni 2017, p. 10).

redactie KCR

EEN GEVAARLIJK PAD

Kardinaal Joseph Zen Ze-Kiun, emeritus bisschop van het autonome Hongkong tussen 2002 en 2009, is zwaar teleurgesteld in het diplomatieke beleid van paus Franciscus ten aanzien van de Volksrepubliek China.

Volgens de kardinaal sluit de paus met betrekking tot bisschopsbenoeringen te gemakkelijk compromissen met de Chinese regering. In een interview met het Poolse magazine « *Polonia Christiana* » wijt hij de verslechterde positie van de katholieke Kerk in China aan de naïeve houding van de paus. In een recente overeenkomst tussen de H. Stoel en de Volksrepubliek is besloten tot een proces van geleidelijke integratie van de ondergrondse Rooms-katholieke geloofsgemeenschappen met de *Chinese Patriottische Katholieke Vereniging*, het door de Communistische Partij van China gecontroleerde kerkgenootschap.

Officieel heeft de paus volgens het nieuwe akkoord het recht om bisschopsbenoeringen te bekrachtigen. Dat is volgens het kerkelijk recht ook noodzakelijk omdat een bisschopswijding zonder pauselijk mandaat met excommunicatie van de wijdende en gewijde personen wordt bestraft. Maar het compromis geeft de paus volgens Zen Ze-Kiun slechts een schijnmacht. De kandidaten worden voorgedragen door de patriottische bisschoppenconferentie die volledig gecontroleerd wordt door de Communistische Partij. « *Hoe kan je het recht tot voordracht aan een atheïstische staat overlaten ?* », vraagt de prelaat zich met recht en reden af.

Hij onderstreept dat er in China geen echte bisschoppenconferentie bestaat. De Chinese bisschoppen komen enkel bij elkaar op initiatief van Beijing. Echt vrij overleg is er niet. Bovendien hebben in deze "conferentie" bisschoppen zitting die niet door de H. Stoel erkend zijn, terwijl legitieme bisschoppen van de ondergrondse Kerk geen lid mogen zijn (*bron : kro.nl*).

« UW RIJK KOME »

VAN HET AARDSE NAAR HET HEMELSE JERUZALEM

Het Boek van de Psalmen is een onderdeel van het Oude Testament en telt zo'n 150 liederen. Verschillende psalmen staan bekend als de "bedevaartpsalmen" en bezingen in prachtige bewoordingen de heilige stad Jeruzalem. De christelijke traditie heeft ze overgenomen: eeuwenlang al zingen de monniken in de getijden de psalmen, omdat de Kerk de profetische betekenis ervan erkent. We moeten dan wel onder ogen zien dat Jezus radicaal gebroken heeft met het joodse, aardse Jeruzalem.

« GIJ HEBT NIET GEWILD ! »

DE vraag die we hier willen beantwoorden is de volgende: deelde Jezus de vurige liefde van de psalmisten voor Jeruzalem?

Toen Jezus klein was en samen met zijn ouders op weg ging naar Jeruzalem, moet Hij zeker gehouden hebben van de psalmen die de stad bezongen. Ik denk dat ik mag bevestigen dat Jezus in zijn jeugd echt van Jeruzalem hield.

Dat veranderde echter totaal toen Hij volwassen was. Laten we maar meteen de passage citeren waaruit dat het duidelijkst blijkt:

« Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en dat stenigt die tot u zijn gezonden ! Hoe dikwijls heb ik uw kinderen willen vergaderen, zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels. Maar gij hebt niet gewild... »

In het Latijn: « Volui et non luistis », « Ik heb gewild, maar gij hebt niet gewild ! »

« Zie, uw huis zal in puin blijven liggen. En Ik zeg u, Gij zult mij niet meer zien voordat de tijd komt dat gij roept: Gezegend Hij die komt in de naam des Heren » (Lc 13, 34 ; Mt 23, 37).

Het contrast met de psalmen is groot... Laten we ze stuk voor stuk hernemen in de mate waarin ze betrekking hebben op de heilige stad en zo trachten te begrijpen waarom Jezus al deze psalmen terzijde heeft geschoven.

Eerst en vooral is er de prachtige psalm 83: « Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum ! », « Hoe lieflijk is uw woning, Jahweh der heirscharen ! » Dat Jezus van deze psalm hield, lijdt geen twijfel. Hij heeft hem zeker als kind opgezegd toen hij op bedevaart trok naar Jeruzalem. Welnu, deze psalm die het geluk bezingt van de pelgrim die optrekt naar Jeruzalem en vervolgens het nog grotere geluk van hen die in de Stad wonen en er blijven, deze psalm wordt door Jezus geen enkele keer vermeld.

De kerk van *DOMINUS FLEVIT* (« De Heer weende ») werd in 1953-1955 opgericht boven op de Olijfberg, op de plek waar Jezus weende over Jeruzalem bij de gedachte aan haar toekomstige ondergang (Lc 19, 41-44). Zicht doorheen het koorvenster op de Tempelberg.

In psalm 86 gaat het over Sion (Jeruzalem) als moeder van alle volkeren: Egyptenaren, Assyriërs, Perzen, Meden, allen hebben zij hun woonplaats in Jeruzalem, allen voelen zij een band van zoon of dochter met de heilige stad. « In u is mijn woning ! » Maar heel anders klinkt het woord van Jezus: « **Zie, uw huis zal in puin blijven liggen...** » Dat is het tegendeel van psalm 86.

Psalm 121 is een lofzang op de pracht van de stad van Jahweh: « **Jeruzalem, grote en schone stad, stevig gebouwd !** » De apostelen geven uiting aan diezelfde geestdrift en wijzen Jezus trots op de machtige stenen van de Tempel. Hij echter antwoordt: « **Ziet ge dit alles ? Voorwaar, Ik zeg u: geen steen zal op de andere blijven, maar alles zal worden verwoest** » (Mt 24, 2). Jezus weent over de grote en mooie stad, want er zal niets van overeind blijven.

In Jeruzalem, zegt dezelfde psalm, « **staan de zetels voor het gericht** [de zetels van de twaalf stammen van Israël] » (vers 5). Maar ik lees bij

Mattheüs (19,28) dat, op de vraag van Petrus : *« Zie, wij hebben alles verlaten en zijn U gevolgd ; wat zullen wij dan ontvangen ? »*, door de Heer wordt geantwoord : *« Voorwaar, Ik zeg u : bij de wedergeboorte, wanneer de Mensenzoon zal zeten op de troon zijner majesteit, dan zult ook gij, die mij zijt gevolgd, op twaalf tronen gezeten zijn en de twaalf stammen van Israël oordelen. »* Dus hebben de twaalf stammen van Israël hun zetel niet meer in Jeruzalem : die tijd is voor Jezus voorbij, de breuk is totaal. Er is een ongelooflijk groot contrast tussen het Evangelie en de psalmen over Jeruzalem.

« UW VIJANDEN ZULLEN U OMGEVEN »

Dat contrast blijkt nog het duidelijkst in de manier waarop Jezus reageert op psalm 124. In die psalm wordt gesproken over Jahweh die Jeruzalem omgeeft zoals de bergen de stad omgeven : *« in circuitu Jerusalem montes »*. De bergen beschermen Jeruzalem als een gordel en maken het moeilijk, zelfs onmogelijk, haar in te nemen. Voor de geïnspireerde schrijver is het de gelegenheid om te zeggen dat de bergen God symboliseren, die zijn stad omgeeft opdat ze niet zou ingenomen worden. Het Hebreeuwse werkwoord is *sâbîb, sâbab*, “omgeven”, in het Grieks *kuklein* (*kuklos* betekent “ring”). Zo lezen we in het Hooglied dat de armen van de bruidegom zijn bruid “omgeven” ; en in die innige omhelzing raakt de bruidegom bedwelmd door haar parfum. Jeruzalem is de bruid en het Hooglied bezingt de vereniging van de heilige stad met haar God.

In het Nieuwe Testament is er ook iemand die Jeruzalem zal “omgeven”, maar niet Jahweh... Jezus zegt namelijk : *« Er zullen dagen over u komen dat uw vijanden een wal om u werpen, u omsingelen en u van alle kanten benauwen »* (Lc 19,43). Het is hetzelfde Griekse werkwoord : *peri-kuklosousin se*. De bergen zullen tot niets meer dienen, de armen van Jahweh zullen er niet meer zijn. *« Uw vijanden zullen u omgeven »* : de Heer voorspelt het beleg van Jeruzalem, de stad zal verslagen worden en de vrouwen zullen in wanhoop roepen : *« Bergen, valt op ons neer ! Heuvelen, bedekt ons ! »* (Lc 23,30). Een grotere tegenstelling is niet mogelijk.

En terwijl de psalm eindigt met *« Over Israël vrede ! »*, luidt het bij Jezus : *« Denkt niet dat Ik vrede ben komen brengen op aarde ; geen vrede, maar het zwaard ben Ik komen brengen. Want Ik ben verdeeldheid komen brengen tussen een man en zijn vader »*, enz. (Mt 10,34-35).

Psalm 126 : *« Wanneer Jahweh het huis niet bouwt, is het zwoegen der bouwlieden ijdel. »* Het gaat over Jeruzalem dat door de Heer gebouwd is. Jezus daarentegen zegt : *« Zonder mij kunt gij niets doen »* (Jo 15,5). Wanneer het in het Evangelie gaat om iets dat op rotssteen gebouwd is, gaat het nooit over Jeruzalem. Nooit lezen we dat Jeruzalem op de rots gebouwd is, maar wel : *« Op deze rots zal Ik mijn Kerk bouwen »*, op Petrus die de Rots is.

Het is « *ijdel* » werk Jeruzalem voortdurend te herbouwen. Aan de heropbouw van de Tempel is men al 46 jaar bezig en toch zal hij weldra verwoest worden zodat er geen steen op de andere zal blijven staan. Dat is het Evangelie : tegenspraak van de psalmen. Jezus zal die psalmen nooit citeren, vermits Hij het tegendeel ervan wil onderwijzen.

SAMENZWERING VAN DE HOOGMOEDIGEN

In psalm 127 gaat het over het huiselijk geluk van de gelovige, van wie de vrouw *« zal zijn als een vruchtbare wingerd »*, zijn zonen *« als ranken van de olijf rondom uw dis »*. Hoe mooi is het om Jood te zijn, Jeruzalem te bewonen en te genieten van de goddelijke zegeningen ! Maar Jezus spreekt tot de wenende vrouwen een heel andere taal : *« Er komen dagen waarop men zal zeggen : zalig de onvruchtbaren, de schoot die niet heeft gebaard en de borsten die niet hebben gevoed ! »* (Lc 23,29).

De prachtige psalm 130 is de psalm van de kinderlijke geest : *« Ik voel mij zo klein en beeld mij niets in. Zoals de zuigeling aan de borst van zijn moeder ben ik een kindje voor U. »* Jeruzalem wordt hier bezongen als een nederige en bescheiden stad die vol vertrouwen is in haar God en zich helemaal aan Hem overgeeft. Jeruzalem is *« niet trots, niet hovaardig »*. In Lc 19,41-44 luidt het daarentegen : *« Volui et noluistis »*, en vlak daarvoor is er de parabel van de koning die door zijn landgenoten gehaat wordt : *« Wij willen hem niet als koning over ons », « Nolumus hunc regnare super nos »* (19,14). Jezus spreekt over zichzelf in de persoon van deze koning van Jeruzalem die naar het centrum van het Romeinse rijk trekt om in zijn koningschap erkend te worden ; ondertussen complotteren zijn landgenoten tegen hem. Het is maar al te duidelijk wat Jezus de bewoners van Jeruzalem verwijt : dat ze hoogmoedig tegen hem samenzweren, dat ze niet willen dat Hij over hen regeert. Het gaat om het tegenovergestelde van psalm 130.

Psalm 136 is het beroemde *« Super flumina Babylonis »*, waarin de tijd wordt opgeroepen dat de Joden in ballingschap waren in Babylon. Ze zaten langs de kanalen van de stad, in de openbare tuinen, en hingen hun harpen op aan de treurwilgen. De inwoners van de machtige stad spraken tot hen : *« Zing voor ons één van jullie liederen, één van jullie lofzangen over de Tempel van Jeruzalem ! »* Ze probeerden de Joden ertoe te verleiden de geheimen van hun godsdienst te verraden met de bedoeling om de erediensten te vermengen : de God van Jeruzalem zou de folklore van het heidendom komen verrijken... Nooit, nooit ! Eed van trouw aan de heilige stad : *« Jeruzalem, zo ik u zou vergeten, ik vergat mijn rechterhand nog eerder. Mijn tong mag aan mijn gehemelte kleven zo ik u niet gedenk, zo ik niet meer van Jeruzalem houd... »*

Jeruzalem en de herbouwde Tempel waarop de Joden zo fier waren... En Jezus : *« Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem weer opbouwen »*

(Jo 2, 19). Met die uitspraak zal de Heer terug geconfronteerd worden tijdens zijn proces, maar zijn woorden worden dan verdraaid : « *Wij hebben hem horen zeggen : Ik zal deze Tempel afbreken...* » (Mc 14, 58). Jezus sprak over de tempel van zijn lichaam, zegt Sint-Jan ; want men kan een stenen tempel afbreken en terug opbouwen, maar als men een mens gedood heeft, wie kan hem dan terug tot leven wekken ?

EEN ANDER JERUZALEM

Tot de Samaritaanse vrouw zegt de Heer : « *Ge-loof mij, vrouw : er komt een uur waarop gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden. [...] Er komt een uur, en het is er reeds, waarin de ware aanbidders de Vader in geest en waarheid zullen aanbidden* » (Jo 4, 21-23). Gedaan dus met de Tempel ! Waarom ? Omdat men toch niet moet geloven dat God opgesloten zit in een tempel en de gevangene is van een volk, van de priesters en de hogepriesters ! Al die personen zouden hem ongestraft kunnen verraden en Hij zou niettemin hun gevangene blijven ? Onmogelijk. Het is om zich te bevrijden, om hun God en zijn God, hun Vader en zijn Vader te bevrijden uit de greep van heel dat hoogmoedige volk dat Jezus weigert zulke psalmen te citeren. Iets anders moet een aanvang nemen.

Is het dan gedaan met Jeruzalem ? Hebben die psalmen geen enkele waarde meer ? Moet het Oude Testament verworpen worden ? Neen : door het boek van de Openbaring (21,2) weten we dat een ander Jeruzalem, het hemelse Jeruzalem, uit de Hemel moet neerdalen. « *Mijn koninkrijk is niet van deze wereld* », dat betekent : het wordt

niet van beneden af opgebouwd, mijn Koninkrijk is van de Hemel, het is het Koninkrijk der Hemelen. De wortels ervan liggen in de Hemel. Er komt dus een nieuw Jeruzalem, en daarvoor zingen we ook vandaag nog de psalmen.

In de periode tussen “gisteren” en “morgen” is er een cesuur, een breuklijn : Jezus heeft deze psalmen verworpen. Hij heeft zich afgekeerd van Jeruzalem, weliswaar niet zonder tranen : men heeft hem zien wenen bij het aanschouwen van de prachtige Tempel, maar toch heeft Hij zich ervan afgekeerd. Op het eerste gezicht is dat vreemd : het ging toch om het uitverkoren volk ! En de Tempel, was dat niet het tabernakel, de tent waarin God woonde, tussen de cherubijnen, op de Ark ? Had God niet beloofd dat Hij altijd te midden van zijn volk zou wonen ?

We herinneren ons de gemeenschap van de woestijn, in het Hebreeuws de *Qahal Yahweh*, de liturgische samenkomst waarin het volk uitdrukking gaf aan de trouw aan zijn God rondom de Ark van het Verbond. De *Qahal Yahweh* zal opnieuw uit de woestijn tevoorschijn komen, in een breuk én in continuïteit.

HET RIJK GODS

Wanneer Jezus in het Onze Vader zegt : « *Uw rijk kome* », bedoelt Hij niet het rijk van het oude Jeruzalem, van de Tempel en de hogepriesters. Hij bedoelt iets nieuws : Hij kondigt het Koninkrijk der Hemelen of het Rijk Gods aan.

Merk op hoe de rest van het Evangelie in contrast staat met de onschuldige, zelfs argeloze eerste twee hoofdstukken van Sint-Lucas. Denk aan de profetieën, de hymne van Zacharias, het *Magnificat* van Maria, de woorden van de engel tot Jozef, de voorspelling van de oude Simeon : dat alles was het rijk van Jahweh dat in Jeruzalem tot stand zou komen, met de Tempel als middelpunt, en in Sion waar de troon van David stond. Een nieuwe koning zou zich aan het hoofd van het joodse volk stellen, het bevrijden van de bezetters en het de opperheerschappij over de hele wereld schenken.

Ik stip hierbij aan dat die eerste hoofdstukken een buitengewoon bewijs vormen voor de historiciteit van de Evangelies. Ze verpulveren een van de hoofdar-gumenten van de modernisten, namelijk dat de vreugde om de Verrijzenis alle herinneringen aan de tijd daarvoor uit het geheugen van de apostelen zou gewist hebben ; bij het verhalen van de vroegste gebeurtenissen zouden

In mei 2014 bad paus Franciscus aan de Klaagmuur en stak een geschreven boodschap tussen de oude stenen. Voor een katholiek is dat een zinloze daad : God heeft de joodse Tempel voorgoed verlaten toen zijn Zoon op Goede Vrijdag aan het Kruis stierf. De rol van het aardse Jeruzalem is uitgespeeld, de toekomst is het nieuwe Jeruzalem, het Rijk Gods.

ze die volledig vervormd hebben. Dat is absoluut fout : wanneer Lucas spreekt over de aanvang, over de geboorte en de jeugdijaren van Jezus, wanneer hij zich met andere woorden verplaatst naar de periode 33 jaar vóór de Verrijzenis, is hij in staat tot een exacte weergave van de mentaliteit van Zacharias en de Maagd Maria, van Joachim en Anna, van al die rechtvaardigen uit het Oude Testament die de vervulling van de profetieën verwachtten zoals de psalmen en de profeten die aankondigden. Het is de volwassen Jezus die met dat alles gebroken heeft.

En wat doet Hij na die breuk ? Hij kondigt iets mysterieus aan. Jezus begint terug van nul. Het Rijk Gods is daar, « *het Koninkrijk Gods is in uw midden* ». Maar wat is dat Rijk nu precies ?

Het spreekt voor zich dat het Rijk Gods dat Jezus preekt, het Rijk der Hemelen dat Hij instelt, niet veel meer te maken heeft met het koninkrijk Israël zoals dat in de psalmen tot uitdrukking komt, met de Tempel en de koninklijke legers die de verloren gebieden zullen veroveren enz. Anderzijds gaat het echter ook niet om het Rijk *nà* dit leven, zoals de meeste moderne exegeten blijkbaar willen geloven. Het is iets tussen beide in.

« *De tijd is vervuld en het koninkrijk Gods is nabij* », verkondigt Jezus in Galilea (Mc 1,15). Wanneer de Farizeeën hem vragen : « *Wanneer komt het koninkrijk Gods ?* », antwoordt Hij : « *Het koninkrijk Gods komt zonder opzien te verwekken. Men zal niet zeggen : Zie, hier is het ; zie, daar is het. Want het koninkrijk Gods is midden onder u* » (Lc 17,20-21). De exegeten discussiëren over de betekenis van dat “midden onder u” en gaan op zoek naar onmogelijke interpretaties. Betekent het wellicht “binnen in u” ? Neen, dat is een modernistische dwaling, alsof het Rijk Gods een puur innerlijke realiteit zou zijn.

Op een andere plaats zegt Jezus : « *Zo Ik door Gods geest de duivels uitdrijf, dan is ook het koninkrijk Gods onder u gekomen* » (Mt 12,28). Het kan niet duidelijker : **Jezus zelf is het Rijk Gods**. Hij is er de koning van, maar Hij houdt niet zo van dat woord “koning” omdat het een te grote politieke, wereldse geladenheid heeft. Hij is de leider. Zij die hem toebehoren, zijn zij die zich totaal aan hem hechten, die hem vertrouwen en in hem geloven – het equivalent van het vertrouwen en de hoop in Jahweh uitgedrukt in de psalmen.

Wanneer de honderdman zichzelf onwaardig vindt om Jezus in zijn huis binnen te laten, zegt de Heer : « *Zo'n groot geloof heb Ik zelfs in Israël niet gevonden* » (Mt 8,10). Het is niet zozeer Israël dat telt ; waar het op aankomt, is het geloof in Jezus. Het Rijk Gods is Christus en zij die in hem geloven.

VAN DE PSALMEN NAAR DE PARABELS

Alleen ligt het allemaal erg gevoelig. Voor mensen die ervan overtuigd zijn dat de Messias zal komen om Jeruzalem te redden en het politiek

en militair rijk van Israël te herstellen, is het heel moeilijk te aanvaarden dat dit alles voorgoed voorbij is... en dan nog door toedoen van hun eigen misdaden ! Daarom gebruikt Jezus gelijkenissen of parabels. Als iets delicaat is om te doen begrijpen, als men wil dat zij die het geloof hebben het begrijpen terwijl zij die slecht ingesteld zijn ons niet op een verkeerd woord kunnen betrappen, spreekt men best in parabels.

De parabels hernemen de gewijde geschiedenis in de schoot van het uitverkoren volk, maar op nieuwe fundamenteën. Het gaat niet meer om het volk van Israël, het gaat niet meer om de stad Jeruzalem : het gaat om een nieuwe, geestelijke gemeenschap, waartoe allen geroepen zijn, maar weinigen uitverkoren... Daarom spreekt Jezus op een omfloerste manier, in parabels.

Hij spreekt tot een massa volk en Hij weet zeer goed dat er binnen die menigte personen zijn met een goede instelling die Hem zullen begrijpen – maar enkel door hun geest te zuiveren van een hoop *a priori*'s en verkeerde overtuigingen die het onderricht van Jezus tegenspreken. Door in parabels te spreken geeft Jezus hen de tijd om na te denken, zijn raadselachtige taal te doorgronden, zich te herpakken en zich te bekeren van hun aardse, racistische, eigenwijze mentaliteit. Omgekeerd weet Hij ook dat er volkomen gesloten zielen zijn die niet zullen *willen* begrijpen, maar die Hem in zijn parabels niet op heterdaad kunnen betrappen.

Toen zijn leerlingen Jezus vroegen waarom Hij in gelijkenissen sprak, antwoordde Hij : « *Wie heeft, hem zal gegeven worden en hij zal overvloed hebben ; maar wie niet heeft, hem zal ook ontnomen worden wat hij bezit* » (Mt 13,12). Als jullie vervuld van vertrouwen luisteren, dan zal dat alles in jullie hart doordringen en jullie verrijken. Wie echter met een rebelse en hoogmoedige geest luistert, zal door mijn woorden alleen maar opstandiger en hoogmoediger worden.

In feite vervult Jezus daarmee de Schrift : « *Opdat vervuld zou worden wat door de profeet was voorgezegt : “Ik zal mijn mond openen in gelijkenissen en openbaren wat verborgen was van de grondvesting der wereld af”* » (Mt 13,35). Die laatste woorden komen uit psalm 77, waarin de psalmist aankondigt dat hij de geschiedenis van Israël zal verhalen, maar in raadsels, om zijn lezer goed te doen nadenken over de mysterieuze zin van heel die geschiedenis.

DE BOODSCHAP VAN DE GELIJKENISSEN

« *Zie, de zaaier ging uit om te zaaien...* » De zaaier is natuurlijk Jezus zelf, het zaad is de Blijde Boodschap. Zijn woord valt in de oren van de Farizeeën ; die zijn hard als een pad van steen, het woord dringt niet door, de vogels pikken het weg, de duivel neemt het weg. Jezus spreekt tot het volk van Galilea, het zijn brave mensen, maar ze zijn ook onstandvastig en te vergelijken met steenachtige grond ; het zaad

valt tussen die stenen, er is wat vochtigheid en het schiet eventjes op, maar daarna verdroogt het. Jezus spreekt tot de Herodianen, die verdorven en corrupt zijn; ze ontvangen het woord, ze zijn geestdriftig, ze interpreteren het overeenkomstig hun ondeugden en vervolgens verstikken zij het, terwijl hun verdorvenheid alleen nog maar toeneemt. Het woord valt ook in de goede grond, dat zijn zij die een goed ingesteld hart hebben; zij aanhoren het woord en het brengt op wonderbare wijze vrucht voort.

De parabel van het onkruid. Jezus is gekomen, Hij heeft zijn goede woord gezaaid en dat begon te ontkiemen in de zielen. Heel Galilea onderging een omvorming, Jezus werd door duizenden mensen gevolgd. En toen kwam de duivel en zaaide zijn onkruid. Er zijn er anderen die komen en die een tegengestelde leer zaaien, die verdenking en wantrouwen tegen Jezus zaaien. Wat zegt de Heer? Laat maar begaan, laat het onkruid maar opschieten! Op het einde zal God zijn engelen zenden die het onkruid zullen verzamelen en verbranden, maar de goede oogst naar de Hemel zullen voeren.

De parabel van het mosterdzaadje, van het zuurdeeg. Het Rijk dat Jezus komt instellen is als een mosterdzaadje, het kleinste van de moestuinzaaden. Als het ontkiemd is, wordt het een grote boom waarin de vogels hun nest komen maken. Of het Rijk Gods is gelijk aan zuurdeeg, een rijsmiddel dat een vrouw onder drie maten meel mengde totdat het meel geheel was gegist en ze een groot brood verkreeg.

De parabel van de schat, van de kostbare parel. Wanneer men dit woord heeft gehoord, verlaat men er alles voor. Wie het geloof bezit, begrijpt dat het een schat is en dat men alles moet laten liggen om die te vinden.

De parabel van het visnet. De vissers van het meer van Tiberias weten heel goed waarover het gaat: ze trekken hun netten op het droge, ze sorteren de vissen en werpen de slechte weg. Zo is het ook met het Rijk Gods. Jezus richtte zich tot de menigte, er waren allerlei soorten mensen die naar Hem luisterden. Zijn gelijkenis is tot iedereen gericht, allemaal kunnen ze dat koninkrijk binnengaan, op voorwaarde dat ze op het einde goede vissen zijn en geen slechte.

De parabel van de overvloedige oogst. De oogst is groot en de werklieden zijn niet talrijk. Deze gelijkenis heeft betrekking op alle zielen die wachten; de werklieden zijn de leerlingen die Jezus zal uitzenden. « **Slaat niet de weg naar de heidenen in en treedt de steden van de Samaritanen niet binnen; maar gaat liever tot de verdwaalde schapen uit het huis van Israël** » (Mt 10, 5-6). Het is dus niet het huis van Israël dat Jezus zal redden, want daarvan is geen sprake meer: het gaat om de verloren schapen uit dat huis, de mensen die naar Hem zullen luisteren, Hem zullen volgen en het geloof zullen hebben. Het is dus, in de schoot van het oude volk, een nieuw volk.

Maar zo letterlijk zegt Jezus dat niet, want dan zou Hij overkomen als een sekteleider, een scheurmaker, een ketter. De dingen moeten langzaam rijpen. Als Hij zich op een te brutale manier zou uitroepen tot de stichter van een nieuw volk, dan zou men Hem ter dood brengen; het volk van Galilea en dat van Jeruzalem zouden zijn onderricht niet begrijpen. Op een zeer handige manier, met een volkomen meesterschap over het gesproken woord, is Jezus er door zijn parabels in geslaagd zichzelf te verklaren en de zielen op weg te zetten, ofwel naar het geloof, ofwel naar de uitdrukkelijke verwerping van het koninkrijk dat hen werd voorgesteld.

DE ZENDING VAN DE TWAALF EN DE STICHTING VAN DE KERK

Na zo in gelijkenissen gesproken te hebben, zet Jezus een volgende stap: Hij zendt de Twaalf uit om te prediken, zoals Mozes zeventig Israëlieten gekozen had om hem te helpen; Mozes, zonder "jaloers" te zijn, had hen uitgebreide volmachten gegeven om in zijn naam, in zijn plaats, het volk te regeren (Nm 11, 24). Op dezelfde manier kiest en zendt Jezus de Twaalf en vervolgens de tweeënzeventig leerlingen en schenkt hen buitengewone machten. Het gaat om een rudimentaire vorm van organisatie, een instelling die lijkt op die van het volk in de woestijn, en dat in de schoot van het joodse volk.

Daarop volgt de grote gebeurtenis: Jezus sticht zijn Kerk op Petrus, omwille van het geloof. Vergeet niet dat het is omdat Petrus het geloof had en gezegd had: « *Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.* » De Heer antwoordt: « **Niet vlees en bloed hebben u dit geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemel is** » (Mt 16, 18). Het is op het geloof van de H. Petrus dat de Kerk gesticht wordt.

« **Op deze steenrots zal Ik mijn Kerk bouwen.** » Het woord *ekklesia* komt hier voor de eerste keer in het Evangelie voor. We waren vertrokken van de troon van David, van het volk van Israël. Daarna had Jezus het schijnbaar vage begrip van koninkrijk der hemelen ingevoerd; we wisten niet goed wat dat eigenlijk was: was het nog Israël of niet meer? En nu, in het geheim – want Hij is met zijn apostelen ver van het H. Land, in Caesarea Philippi – erkent Petrus Hem als de Messias, de Zoon van God, de Verlosser, en kondigt Jezus de stichting van de Kerk aan. « *Ekklesia* » is de Griekse transcriptie van de *Qahal Yahweh*, de heilige gemeenschap. Het nieuwe volk krijgt vorm en Petrus is er de leider van. Hij zal de Mozes of de Josué van dat volk zijn.

Vanaf dat moment is de Kerk een realiteit die onderscheiden is van het volk van Israël. Jezus geeft aan Petrus de macht van de sleutels, dat wil zeggen de macht van de opperste rechtspraak, die het equivalent is van de macht van Mozes en Aäron over het volk Gods in de woestijn.

abbé Georges de Nantes

september 1982

EEN MIRAKEL OP VOORSpraak VAN ZUSTER LUCIA

« Na haar dood zal zuster Lucia gekend en bemind zijn in de hele wereld, zoals met de H. Bernadette van Lourdes het geval was. De ganse wereld zal kennis nemen van de buitengewone feiten en de bekeringen verricht door Onze-Lieve-Heer en de Madonna door toedoen van het gebed van zuster Lucia. »

Die woorden werden in 1977 uitgesproken door kardinaal Luciani, de latere paus Joannes-Paulus I, tot zuster Vincenza.

Zuster Lucia stierf op 13 februari 2005. Al wat zij zei en neerschreef wordt tot op vandaag door het Vaticaan bewust in de doofpot gestopt, omdat de boodschap van Onze-Lieve-Vrouw – waarvan zij haar hele leven lang de trouwe vertolkster is geweest – niet past in de “hervormde” godsdienst ingeluid door Vaticanum II.

Maar de mens wikt en God beschikt. De karmelietes van Coïmbra ligt aan de basis van de onverklaarbare genezing van een vierjarig meisje. Zal Lucia, misprezen en doodgezwegen door de wereld en door de kerkelijke gezagsdragers die zich naar de normen van de wereld schikken, op die manier toch « gekend en bemind » worden ?

De feiten deden zich voor in Argentinië in juni 2005, amper enkele maanden na de dood van zuster Lucia. Ze worden ons verhaald door prof. Américo Pablo López-Ortiz, internationaal voorzitter van het Wereldapostolaat van Fatima :

« Van 5 tot 11 mei 2011 had ik de gelegenheid om op officieel bezoek te gaan in Argentinië om de boodschap van Fatima kenbaar te maken en de lokale gemeenschappen van het Wereldapostolaat van Fatima te bezoeken. Mijn programma was goed gevuld en bestond uit een onafgebroken op-

eenvolg van debatten en voordrachten in parochies en [religieuze] instellingen, radio-uitzendingen, tv-optredens, conferenties in het Mariaheiligdom van Schönstatt bij Buenos Aires en aan de katholieke universiteit van Salta, alsook een persconferentie in de kantoren van het aartsbisdom Salta. »

Dat betekent dat de toenmalige kardinaal Bergoglio, sinds 2013 paus Franciscus, er zeker over horen spreken had.

« Op 9 mei 2011, toen ik net klaar was met mijn predicaat over de boodschap van Fatima in de parochie Onze-Lieve-Vrouw van Fatima in Salta, kwam een sympathiek gezin mij opzoeken in de sacristie : een meisje van tien jaar genaamd Rosario, haar oudere broer, haar moeder Alexandra Maria en haar vader Eduardo José André. Het gezin nodigde mij bij hen thuis uit, want ze waren er erg op uit om de boodschap van Fatima beter te leren kennen. Bovendien wensten zij me een mooi getuigenis te geven van de buitengewone genezing waarmee Rosario begunstigd was toen ze nog maar vier jaar was, een genezing die zij toeschreven aan de tussenkomst van zuster Lucia dos Santos van het Onbevleed Hart van Maria, karmelietes en zieneres. [...] »

« Rosario was vier jaar toen bij haar het hemolytisch-uremisch syndroom (HUS) werd vastgesteld, een aandoening die leidt tot een vervorming van de nieren en die het centrale zenuwstelsel aantast. Het is een zeldzame ziekte met een zeer hoge sterftegraad bij de personen die erdoor getroffen zijn. Rosario onderging gedurende tien dagen een intensieve behandeling in het ziekenhuis en men begon met nierdialyse. Alles leek gunstig te verlopen, tot ze in de kliniek een infectie opliep. Om de bacteriën te doden, moesten de dokters een therapie met antibiotica toepassen,

maar haar nieren hadden niet voldoende weerstand meer tegen de kracht van de antibiotica. Rosario was te zeer verzwakt. Ze had koorts, diarree en moest braken. Haar overlijden was nog slechts een kwestie van tijd.

« Op 13 juni 2005 legde haar moeder Alexandra Maria op de borst van het stervende meisje een exemplaar van de “Herinneringen van zuster Lucia”. Ze omhelsde het kind en bad vurig tot zuster Lucia om de genezing van Rosario, opdat ze in goede gezondheid zou kunnen leven zonder medische complicaties. Ze waren altijd al een godvruchtig gezin en baden elke dag samen.

« Enkele ogenblikken later verdwenen de symptomen van koorts, diarree en braken. De dag daarop toonden de labotesten aan dat er geen infectie meer was en dat de bacteriën gedood waren zonder dat er van antibiotica sprake was geweest. Rosario was ook volledig genezen van het HUS-syndroom. De geneesheren konden er geen enkele verklaring voor geven.

« De vader van het meisje, Eduardo José, had het boek van de “Herinneringen” meegebracht naar de kliniek ; zijn vrouw gebruikte het om te bidden voor Rosario. Voor Alexandra Maria maakte het feit dat haar man dit boek had meegebracht deel uit van het plan van de Voorzienigheid, net als hun beslissing indertijd om zich in Salta te vestigen, dat in Argentinië een belangrijk centrum van de devotie tot de H. Maagd van Fatima bleek te zijn en de zetel van het Wereldapostolaat in dat land. »

Rosario bleef volkomen gezond. Een maand na haar genezing bevestigden de dokters officieel dat ze geen wetenschappelijke verklaring konden geven. Hun verslag werd aan de kerkelijke autoriteiten overhandigd.

ENGELBERT DOLLFUSS, EEN GROOT KATHOLIEK STAATSMAN

In een grote studie uit 1976 onderzocht abbé de Nantes de houding van de katholieke Kerk tegenover de dictaturen van de jaren 1930: « *L'Église face aux dictatures* » (CRC nr. 105, mei 1976, pp. 3-14). Achtereenvolgens kwamen het bolsjewisme, het nationaalsocialisme, het fascisme en de dictatuur van Franco aan de beurt. In zijn eindconclusie schreef abbé de Nantes: « *Franco, Salazar en Dollfuss hebben, overeenkomstig hun persoonlijke overtuiging die ook die van hun volk was, als fundament voor hun nationale revolutie de cultus van het katholieke vaderland genomen. Omdat zij niet kozen voor tragische avonturen geïnspireerd door heidense godheden of voor dwaze ideologieën hebben hun dictaturen standgehouden zolang zij leefden en hebben zij ook een toekomst voorbereid.* » De Oostenrijkse kanselier Engelbert Dollfuss (1892-1934) verdient het om uit de vergetelheid gehaald te worden waarin hij volkomen ten onrechte terechtgekomen is.

« **D**E twintigste eeuw moest een Gouden Tijdperk worden, maar leverde slechts chaos op. De democratieën slaagden er niet in om hun beloften te houden, noch op binnenlands vlak – zij konden het geluk van de mensen niet realiseren – noch op internationaal gebied: zij waren niet bekwaam om de veiligheid van de naties en de vrede te waarborgen. Hun anarchie, daags na de Eerste Wereldoorlog, leidde haast overal tot een reeks brutale reacties, die een einde leken te maken aan de droom » van de universele parlementaire democratie (G. de Nantes, art. cit., p. 3).

« De roep om een dictator was de uiting van een overlevingsinstinct, een niet te stuiten aandrang van historische gemeenschappen die weigerden om zich bij de chaos neer te leggen, hun identiteit te verliezen en tenslotte helemaal uiteen te vallen of in slavernij te eindigen » (*ibid.*). Het spookbeeld van de bolsjewistische revolutie van 1917, die zich voorgenomen had een wereldrevolutie uit te lokken, speelde in die reactie uiteraard een doorslaggevende rol.

« AUSTRIA DELENDA EST »

De zwakheid en machteloosheid van de Habsburgse keizer Frans-Jozef, die zich in 1914 neerlegde bij de pro-Duitse koers van de haviken binnen zijn militaire staf en toeliet dat het lot van Oostenrijk-Hongarije verbonden werd met het oorlogszuchtige Duitse

rijk, kwam de Donaumonarchie duur te staan. De internationale vrijmetselarij, voor wie het katholieke keizerrijk al lang een doorn in het oog was,

keurde in de zomer van 1917 een resolutie goed om van de vernietiging van Oostenrijk-Hongarije één van de hoofddoelen van de oorlog te maken. Terecht schrijft de historicus François Fejtö: « *De Eerste Wereldoorlog begon als een klassieke imperialistische oorlog en eindigde als een ideologische oorlog* » (*Requiem pour un Empire défunt. Histoire de la destruction de l'Autriche-Hongrie*, 1988, p. 306).

Doorslaggevend was de propaganda die de latere Tsjecho-Slovaakse president Masaryk en zijn opvolger Benes, allebei logebroeders (cf. Fejtö p. 355), bij de geallieerden voerden. Zij waren het die het beginsel van het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren doordrukten bij

de Amerikaanse president Wilson om een voorwendsel te hebben voor de verdeling van het Habsburgse rijk. « *Oostenrijk-Hongarije is niet uit elkaar gespat, men heeft het doen uit elkaar spat-ten* » (*ibid.* p. 376).

Het lot van Oostenrijk werd bezegeld in het verdrag van Saint-Germain (10 september 1919): een *Diktat* van de overwinnaars, want van onderhandelingen met de verliezer was niet eens sprake geweest. Het voormalige keizerrijk verloor driekwart van zijn grondgebied [zie de landkaart

ENGELBERT DOLLFUSS
(1892-1934)

op p. 13]: Bohemen-Moravië ging naar de nieuwe staat Tsjecho-Slowakije; Galicië naar het terug in het leven geroepen Polen; Boekovina naar Roemenië; Zuid-Tirol naar Italië; Istrië, Dalmatië en het zuiden van Stiermarken naar het koninkrijk van Slovenen, Kroaten en Serven. « *Oostenrijk, dat is wat er nog overblijft* », verklaarde Clemenceau hatelijk.

« *De straf die Oostenrijk-Hongarije trof, was oneindig veel strenger dan die welke Duitsland opgelegd werd. Het Reich kwam weliswaar verkleind en vernederd uit de oorlog, maar het bleef bestaan. De dubbelmonarchie daarentegen werd veroordeeld tot ontbinding* » (Fejtö p. 367). Waarom? Omdat de machtskern van Duitsland het protestantse Pruisen was, terwijl de Donaumonarchie een katholieke mogendheid was.

ROMP-OOSTENRIJK, EEN GEDOEMD LAND ?

« *Wat nog overbleef* » was in de feiten geen leefbaar land. De Oostenrijkse republiek, uitgeroepen op 12 november 1918, had geen toegang meer tot de zee. De industriegebieden van Silezië en de landbouwstreken van Hongarije waren verloren gegaan. Een rijk met 50 miljoen inwoners was gereduceerd tot een Alpenlandje van 6 miljoen zielen. Wenen, een metropool van 2 miljoen personen, kon bezwaarlijk gevoed worden door een ministaat die slechts 18 % bewerkbare grond bezat.

« *De Oostenrijkers waren ervan overtuigd – en op dat ogenblik niet onterecht – dat de republiek Oostenrijk binnen zijn toenmalige grenzen en economische mogelijkheden op zichzelf niet levensvatbaar was. Maar als de andere volkeren van de voormalige monarchie met de Oostenrijkers niets meer te maken wilden hebben en het dus onmogelijk was om de grote economische eenheid van de Donauruimte te herstellen, dan bleef er om te overleven slechts één weg over: aansluiting bij “de grote broer in het noorden”* » (Richard Rickett, *Österreich. Sein Weg durch die Geschichte*, Wenen, 1976, p. 169).

Die politiek werd verdedigd door de socialistische partij, de *Sozialdemokratische Arbeiterpartei Österreichs*, die vooral in het “rode bolwerk” Wenen sterk stond. Haar leider was Karl Renner, een marxistisch theoreticus die sympathie koesterde voor de Duitse Spartacusbond van Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg. Nadat de laatste Habsburgse keizer Karel I aan de kant geschoven was, werd Renner de eerste kanselier van de republiek, die onder zijn impuls Duits-Oostenrijk genoemd werd. Hij nam trouwens als eerste de term *Anschluss* in de mond (Ernst Panzenböck, *Ein Deutscher Traum: die Anschlussidee und Anschlusspolitik bei Karl Renner und Otto Bauer*, Wenen, 1985, p. 93).

De politieke gebeurtenissen van 1919 maakten van Renner echter een pragmaticus: het Duitse leger sloeg de communistische Spartacusopstand bloedig neer (januari), de radenrepubliek van Béla Kun in Hongarije werd na vijf maanden van terreur ten val gebracht (augustus) en het verdrag van Saint-Germain verbood uitdrukkelijk dat Oostenrijk

zich zou aansluiten bij Duitsland (september). De “austromarxist” sloeg het roer om en koos voor een meer gematigde koers en samenwerking met de *Christlichsoziale Partei*, geleid door de geestelijke Dr. Ignaz Seipel en gesteund door de katholieke bevolking in de Oostenrijkse *Länder*. De CP was bovendien vaderlandsgezind en verzette zich tegen een Duitse eenmaking. De krachten werden dus gebundeld, maar hoe dan ook ging romp-Oostenrijk een onzekere toekomst tegemoet.

EEN BELOFTEVOLLE BOERENZOON

Om het leven van de toekomstige kanselier te beschrijven, baseren we ons op de biografie geschreven door een tijdgenoot: Johannes Messner, *Dollfuss*, uitgegeven in Wenen in 1935 (heruitgave in het Engels: *Dollfuss. An Austrian Patriot*, 2004; we hanteren die vertaling). Messner, een Oostenrijks katholiek priester en theoloog, was niet alleen een persoonlijke vriend van de kanselier, maar leverde met zijn ideeën ook een belangrijke bijdrage in de totstandkoming van het nieuwe staatsbestel onder Dollfuss. Is de auteur niet kritisch genoeg? Dan zijn er andere bronnen om zo nodig bij te sturen.

Engelbert Dollfuss zag het levenslicht op 4 oktober 1892 in een kleine boerenwoning in Sankt Gotthard, een dorpje in Neder-Oostenrijk. Hij was het buitenechtelijk kind van Josepha Dollfuss, die enkele maanden na de geboorte van haar zoontje huwde met een zekere Leopold Schmutz.

Op zondag liep de kleine Engel, zoals hij genoemd werd, aan de hand van zijn stiefvader rondom het erf. Toen hij zag hoe vader aandachtig naar de grond keek en vroeg waarom hij dat deed, kreeg hij een antwoord dat diepe indruk op hem maakte: « Ik kijk of alles aan het groeien is en of we iets te eten en te drinken zullen hebben. » De jongen begreep dat leven werk is en dat werk aan het leven betekenis en waarde geeft. « *Vanaf mijn jeugd* », zei hij later, « *heb ik de economische strijd met de armoede ervaren. Als ik altijd een grote interesse in economie heb gehad, dan is dat omdat ik het hier geleerd heb: nooit was er overschot en zuinigheid was altijd noodzakelijk.* »

De boerenzoon groeide op in het katholiek geloof dat voor alle Oostenrijkers zo vanzelfsprekend was. Tijdens de schoolvakanties ging hij dagelijks naar de mis en vaak was hij misdienaar. Met zijn moeder ging hij elk jaar op bedevaart naar Mariazell, het beroemde Oostenrijkse pelgrimsoord. « *Eeuwenlang hebben onze voorouders deze pelgrimstocht gemaakt om hun ziel te verfrissen en spijt te betuigen voor hun zonden van het afgelopen jaar. Ook wij moeten deze bedevaarten levend houden, ook wij moeten op pelgrimstocht gaan om onze vroomheid te voeden en onszelf tot betere mensen te maken. Dan zal dit schrijn genade brengen over onze huizen en over ons land* » (1934).

Na zijn middelbare studies dacht Engelbert er eerst aan om priester te worden. Uiteindelijk koos hij echter voor rechtenstudies in Wenen; tussendoor

verdiende hij het broodnodige geld door les te geven. Zijn grote hart maakte dat hij lid werd van de sociale studentenbeweging, een vereniging waarvan de leden veel van hun vrije tijd besteedden aan praktische inzet voor arbeidersgezinnen.

Bij het uitbreken van de oorlog wou hij onmiddellijk dienst nemen, maar hij werd geweigerd omdat hij twee centimeter kleiner was dan de vereiste minimumlengte. Hij legde zich daar niet bij neer, ging in beroep bij een hogere selectiecommissie en werd uiteindelijk toch ingelijfd. Door zijn jovialiteit en zijn dienstbaarheid maakte hij zich veel vrienden in het leger. Zijn toewijding en intelligentie werden door zijn oversten opgemerkt, zodat hij al snel tot korporaal aangesteld werd en op het einde van de oorlog eerste luitenant was. Hij verwierf acht medailles voor betoonde dapperheid.

Terugblikkend op de oorlogsjaren zei hij later op een bijeenkomst in Tirol: « *Niemand van ons is die grote ervaring vergeten: met het risico er onze gezondheid of ons leven bij in te schieten, zonder vals pathos of een verkeerd begrip, deden wij onze plicht voor ons land als mannen en als kameraden. Hoe hard die tijden ook waren, wij kijken er op terug met trots en voldoening.* »

De uitkomst van de wereldbrand voor zijn vaderland werd door Dollfuss, zoals door al zijn medeburgers, ervaren als een regelrechte catastrofe, als de ondergang van heel de bestaande orde...

LANDSBELANG BOVEN PARTIJBELANG

Het lag echter niet in Engelberts aard om gelaten bij de pakken te blijven zitten. Hij zette zijn studies verder in Berlijn, waar hij ook zijn toekomstige echtgenote ontmoette, Alwine Glienke. Terug in Oostenrijk werd hij secretaris van de boerenbond van Neder-Oostenrijk. Zijn schrandereheid en organisatie-talent maakten hem al vlug bekend in bredere kring, wat ertoe leidde dat hij in 1930 benoemd werd tot voorzitter van de Oostenrijkse spoorwegen en een jaar later zelfs tot federaal minister van land- en bosbouw; hij was amper 39 jaar.

Kanselier Dollfuss in zijn bureau.

Het was niet uit ambitie dat Dollfuss die posten aanvaardde: hij zag enkel de nood van zijn land en liet zich leiden door een diep besef van zijn plicht. Die ingesteldheid zou hem uiteindelijk in uiterst moeilijke omstandigheden het hoogste ambt doen aannemen.

De schokgolven die de beurskrach van Wall Street in 1929 door heel Europa joeg, troffen ook Oostenrijk. In het voorjaar van 1931 ging de voornaamste Oostenrijkse bank, de *Creditanstalt*, failliet. Meteen werd het Alpenland in een diepe financiële en economische crisis gedompeld: de shilling verloor in versneld tempo zijn waarde, fabrieken moesten sluiten, de werkeloosheid nam dramatische vormen aan, de staatsschuld steeg torenhoog. De reddingsactie van de regering volstond niet, waarop de toenmalige kanselier een wanhopige oproep deed tot de Volkerenbond.

Kort vóór in Wenen de cruciale conferentie van afgevaardigden van de Volkerenbond zou doorgaan – er was sprake van een uitzonderlijke lening aan Oostenrijk van omgerekend 300 miljoen euro – besloten de politici, louter door partijbelang gedreven, om het parlement te ontbinden en nieuwe verkiezingen uit te schrijven. Minister Dollfuss was niet te spreken over zoveel kortzichtigheid en ventileerde zijn mening onomwonden op een bijeenkomst van landbouwers in Klagenfurt. Hij riep op tot eenheid en politieke stabiliteit om de buiten-

het parlement te ontbinden en nieuwe verkiezingen uit te schrijven. Minister Dollfuss was niet te spreken over zoveel kortzichtigheid en ventileerde zijn mening onomwonden op een bijeenkomst van landbouwers in Klagenfurt. Hij riep op tot eenheid en politieke stabiliteit om de buiten-

Het einde van Oostenrijk-Hongarije. Het verdrag van Saint-Germain (1919) liet van het keizerrijk Oostenrijk slechts een rompstaat over met weinig economische overlevingskansen.

landse geldschieters de noodzakelijke geruststelling te geven.

Daarop vertrouwde president Miklas hem op 10 mei 1932 de opdracht toe om te proberen een nieuwe regering te vormen. Engelbert vroeg bedenktijd, bracht de hele nacht in gebed door in zijn meest geliefde kerk en aanvaardde 's anderendaags de verpletterende verantwoordelijkheid. Na tien zenuwslopende dagen slaagde hij erin een regering op de been te brengen, maar zijn coalitie van *Christlichsozialen*, de boerenpartij en een kleine patriottische partij had slechts een meerderheid van één stem.

EEN KRACHTTOER

Net als Salazar in Portugal wist Dollfuss dat zijn eerste prioriteit de gezondmaking van de financiën was. Door met een eindeloos geduld te blijven aandringen en onderhandelen slaagde de nieuwe kanselier erin om de leden van de Volkerenbond over de streep te trekken: Oostenrijk kreeg de uitzonderlijke lening, waardoor de koers van de munt gestabiliseerd werd.

Maar nu moest de overeenkomst nog geratificeerd worden in het nationale parlement. Niet alleen de sociaaldemocraten schreeuwden moord en brand omdat het land zogezegd "verkocht" was aan Frankrijk en Groot-Brittannië; ook een nieuwe partij, die aan een onstuitbare opmars bezig leek te zijn, keerde zich fel tegen de kanselier: de Oostenrijkse nationaalsocialisten van de DNSAP, die een pan-Germaans programma hadden en met bewondering opkeken naar Adolf Hitler.

Dollfuss haalde zijn slag enkel thuis dankzij de afwezigheid van twee leden van de oppositie. In de grootste nood van de staat, die boven alles een kordate en vooruitziende politiek vereiste, bleek het parlementair systeem veeleer een blok aan het been te zijn dan een werkzaam hulpmiddel. Toch dient onderstreept « dat Engelbert Dollfuss op dat ogenblik absoluut niet het opzet had om autoritair te regeren » (Rickert, *op. cit.*, p. 176), zoals zijn tegenstanders toen én later het nochtans beweerden.

Zijn volgende taak was het in evenwicht brengen van de begroting. Door zwaar te snoeien in de overheidsuitgaven, door de uitbetaling van de salarissen van de staatsambtenaren te spreiden in de tijd en door een nationale lening uit te schrijven konden de eindjes langzamerhand weer aan mekaar worden geknoopt. Oostenrijk had eindelijk weer een toekomst.

Ondertussen namen de spanningen echter toe tussen de Oostenrijkse sociaaldemocraten en communisten enerzijds en de nationaalsocialisten anderzijds. Al snel waren er haast elke week gewelddadige confrontaties tussen beide partijen. In dat snel verslechterend klimaat van dreigende burgeroorlog moest de regering Dollfuss proberen het hoofd boven water te houden. Het gezag van de staat werd steeds meer uitgedaagd. De kanselier aarzelde niet en verbood in oktober 1932 met onmiddellijke ingang alle betogingen en optochten van de extre-

misten in de hoofdstad. Het was een riskante gok, maar de vastberadenheid van de regering dwong respect af en het verbod werd nageleefd. De gewone Oostenrijkers waren in de wolken en Dollfuss werd door hen op handen gedragen.

DAVID TEGEN GOLIATH

Op 30 januari 1933 werd Hitler in Duitsland tot rijkskanselier benoemd. Zwaar viel de schaduw van het Duitse nationaalsocialisme nu op het kleine en kwetsbare buurland. Het overleven van Oostenrijk als onafhankelijke staat stond op het spel. Maar hoeveel kans had het land binnen een parlementair systeem dat enkel interne verdeeldheid in de hand werkte en niets kon doen tegen de ondermijnende activiteiten van extreemlinks en extreemrechts?

In maart deed zich een onverwachte opportuniteit voor. De voorzitter van het parlement, de *Nationalrat*, nam ontslag naar aanleiding van onregelmatigheden tijdens een stemming; de beide vicevoorzitters volgden prompt zijn voorbeeld. Vermits de grondwet niet toeliet dat iemand anders dan één van de voorzitters een nieuwe parlementaire zitting samenriep, had de *Nationalrat* zichzelf de facto uitgeschakeld.

Deze zelfeliminatie (*Selbstausschaltung*) van het parlement – wat dus iets heel anders was dan het opzettelijk buitenspel zetten ervan – opende de weg voor iets nieuws, iets dat het land beter zou wapenen tegen alle binnen- en buitenlandse dreigingen. « Dollfuss verklaarde dat het om een crisis van het parlement ging, niet om een regeringscrisis. Men groef een wet uit 1917 op, een machtigingswet uit de oorlogsperiode, waarmee de regering in staat was om via verordeningen te besturen » (Rickett, *op. cit.*, p. 178).

De kanselier maakte zijn volk duidelijk dat hij de grotere vrijheid van regeren wou gebruiken om de broodnodige hervormingen door te voeren én om de onafhankelijkheid van Oostenrijk te verzekeren. Hij stak de hand uit naar de oppositie in het belang van het vaderland, maar die weigerde elke medewerking. Integendeel, communisten en nationaalsocialisten mobiliseerden hun gewapende knokploegen.

De zelfstandige koers die Oostenrijk wou varen viel niet in goede aarde bij Hitler. Toch had Dollfuss verklaard dat « onze houding inzake buitenlandse politiek erin bestaat om in vriendschap te leven met alle landen en in het bijzonder met het Duitse rijk. » Toen de kanselier een algemeen verbod op het dragen van partijuniformen instelde – de Oostenrijkse nazi's pronkten openlijk met hun swastika's – kondigde de Duitse regering aan dat zij maatregelen zou treffen om haar aanhangers in het buurland te beschermen. De Duitse minister van Justitie Hans Frank verscheen ongevraagd in Graz, waar hij de leden van de DNSAP opriep tot verzet. Tegelijkertijd schreef de *Völkische Beobachter*, de officiële spreekbuis van nazi-Duitsland, dat er geen sprake kon zijn van onafhankelijkheid voor Oostenrijk: het land moest kiezen tussen Parijs en Berlijn.

Dollfuss met de Oostenrijkse bondspresident Miklas en een aantal hoge militairen. De kanselier werd door zijn tegenstanders bespot om zijn kleine gestalte (« Milli-Metternich »). Maar Dollfuss bleek een hardere noot om te kraken dan zij zich inbeeldden.

De Duitsers zetten nog meer druk door in mei 1933 de zgn. *Tausend-Mark-Sperre* af te kondigen : Duitsers die Oostenrijk wilden bezoeken, moesten een taks van duizend mark betalen. « Dit was een haast dodelijke slag voor de Oostenrijkse toeristen-industrie, die van essentieel belang was voor de economie » (Rickert, *op. cit.*, p. 178).

Dollfuss antwoordde met de oprichting van het *Vaterländische Front*, waarin hij alle Oostenrijkers wou samenbrengen die opkwamen voor de vrijheid van hun land en de katholieke identiteit van Oostenrijk wilden beschermen tegen het door protestantisme en heidense ideologieën overheerste Duitse *Reich*. « *Rot-Weiss-Rot* [de kleuren van de Oostenrijkse vlag] *bis zum Tod* », luidde de leuze van het front.

Zijn initiatief vond onmiddellijk grote weerklank bij de bevolking, die zich maar al te goed bewust was van de historische erfenis die Oostenrijk al van in de middeleeuwen, van in de tijd van het Heilig Roomse Rijk der Duitse Natie, met zich meedroeg : het bewaken en beschermen van de ware Europese beschaving, de christelijke, de katholieke. Tegen de Turken. En tegen alle soorten van barbaren. « Deze christelijk-katholieke cultuur », schreef de Engelse auteur G. K. Chesterton gevat, « heeft altijd al de haat van de barbaren in het noordoosten opgewekt. In de 19de eeuw slaagde een geniale barbaar, genaamd Bismarck, er in om het prestige dat altijd Oostenrijk toebehoord had, naar Pruisen over te brengen. In het feit zelf dat de naam "Duitsland" afgenomen is van de Oostenrijkers en gegeven aan de Pruisen zit de tragedie van de afgelopen driehonderd

jaar vervat : het verhaal van de oorlog gevoerd door de barbaren tegen het keizerrijk, het échte Duitse keizerrijk » (*The Well and the Shallows*, 1935).

DE GEBOORTE VAN DE CHRISTELIJKE CORPORATIEVE STAAT

Op 11 september 1933 kondigde Engelbert Dollfuss op de *Trabrennplatz* in Wenen voor een gehoor van duizenden geestdriftige Oostenrijkers de nieuwe Duits-christelijke corporatieve staat af.

Dollfuss wou de staat hervormen volgens een christelijk ideaal. Oostenrijk was Duits, maar in de eerste plaats katholiek ; het was de diepste overtuiging van de kanselier dat het katholicisme de basis en de voedingsbodem van het nationaal reveil moest worden. Op 22 mei 1932, vlak na zijn ambtsaanvaarding, had hij zijn visie al prachtig verwoord in een toespraak tot de katholieke jeugdbeweging :

« *Wij willen met de hulp van de genade en de sacramenten betere mensen worden. Als onze katholieke jeugdbeweging zo geleid wordt dat de jongeren zullen leren om ondeugden te vermijden en een waarachtige christelijke naastenliefde te beoefenen vanuit een innerlijke overtuiging, dan zullen zij de jeugdige en heilzame bron worden van een volledig katholieke natie. Wij moeten in onszelf een katholieke geest en een katholiek streven opwekken. Als wij erin slagen om van onszelf échte christenen te maken en geen schijnchristenen, dan heb ik geen schrik voor de toekomst.* »

Het corporatisme wou allereerst komaf maken met de idee van de klassenstrijd : « *Wij willen ons volk opnieuw gewoon maken aan de gedachte van solidariteit, van rechten én plichten. De idee dat de werkgever en de werknemer elkaars vijanden zijn, moet verdwijnen. Zij moeten terug leren dat zij*

De bijeenkomsten van het *Vaterländische Front* begonnen met het opdragen van een H. Mis aan de voet van een groot kruisbeeld. Het symbool van het Front was het zgn. kruikenkruis, dat dateert uit de tijd van de kruistochten.

elkaar toebehoren, dat zij harmonieus moeten samenwerken voor hun beider goed en voor het goed van de gemeenschap als geheel » (29 mei 1933).

Inspiratie vond Dollfuss, net als Ignaz Seipel vóór hem, in de pauselijke encycliek *Quadragesimo anno* (1931) van Pius XI, waarin zowel liberalisme als socialisme afgewezen werden en gepleit werd voor een “derde weg”.

Het corporatieve systeem moest de eeuwenoude standen opnieuw de autonomie en de rechten op zelfbeschikking schenken waarvan ze beroofd waren : *« De standen waren eeuwenlang de basis van de sociale structuur in ons land [...] en ze zijn ondanks de liberale dwalingen van deze tijd nog diep geworteld in onze natie » (1 mei 1934). « Een stand betekent de vereniging van alle mensen die hun brood verdienen in een bepaald beroep. De corporatieve gedachte betekent het opbouwen van één grote familie » (8 mei 1933).*

Dollfuss greep terug naar zijn eigen afkomst toen hij zei :

« Het corporatieve concept geeft rechten en plichten zowel aan de meester als aan de bediende. We moeten ons realiseren dat arbeid mensen samenbrengt. In de boerenwoning op het platteland, waar de boer en zijn knechten na heel de dag samen gewerkt te hebben 's avonds samen neerzitten aan de gemeenschappelijke tafel en hun soep eten uit de gemeenschappelijke ketel, vinden we de echte solidariteit. En hun onderlinge relatie wordt verder veredeld wanneer zij, nadat het werk van de dag volbracht is, neerknielen om samen het rozenhoedje te bidden. Dit gevoel van solidariteit moeten we terug in onszelf opwekken. Alleen zo zullen we de marxistische idee van een zogezegd noodzakelijke tegenstelling tussen de arbeider en de werkgever uit ons volk bannen » (11 september 1933).

BRUINE TERREUR EN RODE REVOLUTIE

De diepchristelijke visie die de Oostenrijkse staatsman in zijn standenstaat gestalte wou geven, werd in nazi-Duitsland afgedaan als “klerikalisme”. Met Dollfuss aan het roer, zo begreep Hitler, kon er van de *Gleichschaltung* (gelijkschakeling) van de regimes in beide Duitse staten geen sprake zijn. De Oostenrijkse leider hamerde trouwens bij elke gelegenheid op de bijzondere zending van zijn land. *« Dat deze streken, die eeuwenlang geregeerd werden door de keizerlijke kroon, een provincie van Berlijn zouden worden, dat ons volk gedenationaliseerd zou worden en onder buitenlands bestuur gebracht, dat hebben we geprobeerd te voorkomen en dat is iets wat we altijd moeten voorkomen » (15 november 1933).*

De eerste golf van nazistische terreur trof Oostenrijk in de zomer van 1933. Wenen verbood daarop de (Oostenrijkse) *Deutsche Nationalsozialistische Arbeiterpartei* en richtte een korps van vrijwilligers op om de staat te beschermen. De verbannen nationaalsocialistische leiders gaven niet op en smokkelde vanuit München, met Duitse steun, explosieven

en handgranaten in Oostenrijk binnen. Er vonden aanslagen plaats op spoorwegen, bruggen en elektriciteitscentrales, allemaal met de bedoeling het kleine land te destabiliseren. Op 3 oktober werd een eerste, mislukte aanslag op Dollfuss gepleegd, die slechts licht verwond werd. Zijn verzet tegen Hitlers plannen werd er alleen maar onwrikbaarder door : *« Onze eer, onze vrijheid, de onafhankelijkheid van Oostenrijk zijn zaken waarover wij geen compromissen zullen sluiten » (29 oktober 1933).*

Dollfuss had echter ook af te rekenen met het rode gevaar. In maart 1933 had hij al de republikeinse *Schutzbund* verboden, de linkse paramilitaire organisatie die in de hoofdstad steeds brutaler werd. De marxistische leiders leken eerst te buigen, maar ze riepen de organisatie in het geheim terug in leven en voorzagen haar van wapens.

Op 12 februari 1934 klopte de politie aan bij het hoofdkwartier van de socialistische partij in Linz voor een huiszoeking : men vermoedde dat er wapens verborgen waren. De aanwezige leden van de *Schutzbund* openden plots het vuur, wat het startsein was voor de Oostenrijkse burgeroorlog – een soort van generale repetitie van wat zich twee jaar later in Spanje zou afspelen. In Wenen en enkele andere grote steden kwam het tot straatgevechten ; in de hoofdstad verschansten de revolutionairen zich in het reusachtige Karl-Marx-Hof, een stedelijk wooncomplex waar zij al lang van tevoren hun wapenvoorraden gestockeerd hadden.

Toen bleek echter dat de revolutionairen niet konden rekenen op de grote meerderheid van de arbeiders, die de kant van de regering kozen en weigerden gehoor te geven aan de oproep tot een algemene staking. Na drie dagen kon het leger de opstand onderdrukken. De *Sozialdemokratische Partei Österreichs* werd verboden en haar leiders vluchtten naar Tsjecho-Slovakije.

De kanselier dankte de loyale arbeiders in een speech die hij hield in Villach :

« Onze verdedigingsoorlog is nooit gericht geweest tegen de arbeiders en zal nooit tegen hen gericht zijn. Wij hebben ons altijd gericht op de radicale demagogen onder de socialisten en tegen een valse doctrine die de werkende klassen wou omkopen en misleiden met valse hoop. Het feit alleen al dat negentig procent van de arbeiders weigerde in te gaan op de aansporingen tot een algemene staking bewijst dat al die goede werklieden, wat ook hun politieke mening tevoren mag geweest zijn, nu van geen nut meer zijn voor de partij. Wij danken hen daarvoor ! » (4 maart 1934).

DE GRONDWET VAN 1934

Op 1 mei 1934 kondigde Dollfuss de nieuwe grondwet af. De tekst ervan begon met volgende woorden : *« In de naam van God, van wie alle recht voortkomt, wordt deze grondwet uitgevaardigd voor het Oostenrijkse volk met het oog op een christelijke, Duitse, federale staat op corporatieve basis. »*

Anders dan nagenoeg alle constituties sinds de Franse Revolutie, die openen met de bewering dat alle macht voortkomt uit het volk, erkende het Oostenrijk van Dollfuss God als de bron van het recht en het gezag.

« Een nieuw tijdperk kan enkel aanbreken », aldus de kanselier, « wanneer het christelijk ideaal van man tot man en van vrouw tot vrouw wordt doorgegeven en in de praktijk gebracht. Nu de nieuwe grondwet een uitdrukkelijke belijdenis van christendom bevat, betekent dit dat de grootste sociale stelregel aller tijden de fundamentele wet van ons land is geworden: "Bemijn uw naaste als uzelf" » (17 juni 1934).

Ignaz Seipel had reeds gezegd dat politieke partijen geen organisch onderdeel vormen van de gemeenschap. Dollfuss schafte het partijstelsel dan ook af en verving het door de corporatieve organisatie van de staat. Een autoritaire leiding van het land

L'OSSERVATORE ROMANO
GIORNALE QUOTIDIANO POLITICO RELIGIOSO
Unicque suum Non praevalens
Friday, July 27, 1934
CITTÀ DEL VATICANO
Venerdì 27 Luglio 1934

IL FALLITO COLPO DI STATO IN AUSTRIA
The Failed Coup d'Etat in Austria

Dollfuss corona con la sua morte un'eroica vita consacrata all'indipendenza ed all'elevazione di un popolo

Una banda di sediziosi occupa la Stazione-radio e la Cancelleria - Le trattative fra il governo e gli insorti - L'assassinio del Cancelliere - Come avvenne la capitolazione - La fedeltà del popolo - Il ministro Schuschnigg succede a Dollfuss e il governo domina la situazione

Dollfuss crowns, with his death, a life consecrated to the independence and elevation of a people

The Details of the Attack and Assassination of Dollfuss

The attack on the radio station Rebels are hunted by the army

... officially reported details:
A group of 300 National Socialist terrorists, some in military uniforms, assembled yesterday morning... in the city center with arms and ammunition...

Il Dr. Engelbert Dollfuss

Il profondo cordoglio della Santa Sede
Le condoglianze del Santo Padre

Profound condolences of the Holy See and the Holy Father

Gedenkteken in de Weense Michaelerkirche.

De aankondiging van de moord op Dollfuss in de *Osservatore romano*: « Met zijn dood bekrönt Dollfuss een heldhaftig leven gewijd aan de onafhankelijkheid en de verheffing van een volk. » Maar na de oorlog bleef het Vaticaan opmerkelijk stil over de katholieke leider...

was noodzakelijk, maar dat betekende geen dictatuur:

« Autoriteit is niet hetzelfde als bestuur gebaseerd op willekeur. Autoriteit betekent ordentelijk geregeld gezag, bestuur door personen die zin voor verantwoordelijkheid hebben, die niet aan zichzelf denken, die bereid zijn om zichzelf op te offeren » (11 september 1933).

Anderzijds was de kanselier helemaal niet van plan om het volk monddood te maken, wel integendeel:

« Vermits wij vertegenwoordiging van het volk absoluut noodzakelijk vinden, beschouwen we het als een van onze voornaamste plichten een werkbare methode te vinden om zo'n vertegenwoordiging te realiseren. De grondwet moet de natuurlijke organisatie van het volk in rekening brengen, ervoor zorgen dat alle standen zonder uitzondering actief kunnen deelnemen aan de uitvoering van de publieke zaken » (9 april 1933).

PUTSCH EN MOORD

In weinig meer dan een jaar was Engelbert Dollfuss erin geslaagd om zijn land opnieuw op de sporen te zetten. De werkloosheid was gedaald en de economie herstelde zich volop. Ondanks de dreiging van nazi-Duitsland waren de Oostenrijkers opnieuw optimistisch en geloofden ze weer in de unieke zending van hun land. De kanselier werd ontzettend

graag gezien : men herkende in hem een leider die zijn leven volkomen in dienst stelde van het welzijn van zijn land, een man van wie de enige drijfveer liefde voor Oostenrijk en zijn volk was.

Om zich tegen Hitler te verdedigen zocht Dollfuss toenadering tot Mussolini. In de *Römerprotokollen*, die ook door Hongarije ondertekend werden, beloofde de *Duce* militaire steun én economische hulp : Oostenrijk mocht grote voorraden hout en vee naar Italië exporteren ; bovendien werden Triëst en Fiume (Rijeka) vrijhavens voor de Alpenrepubliek.

Ondertussen bereidde Hitler echter een geweldadige staatsgreep voor. Dollfuss moest geliquideerd worden en de hele regering gedwongen om ontslag te nemen, zodat de weg kon vrijgemaakt worden voor de eenmaking met het Duitse rijk.

Op 25 juli 1934 begaven SS'ers, verkleed als soldaten van het Oostenrijkse leger, zich naar de kanselarij in Wenen. Ondanks de zorgvuldige voorbereiding was er niettemin een lek : Dollfuss werd door een van zijn ministers verwittigd dat er geruchten over een op handen zijnde putsch circuleerden. De kanselier liet de zaak eerst verder uitzoeken, waardoor de afkondiging van veiligheidsmaatregelen pas heel laat gebeurde – te laat eigenlijk. De Oostenrijkse regeringsleider, die ondanks het aandringen van zijn naaste omgeving voor zichzelf nooit een gewapend escorte had gewild, was volkomen weerloos toen de putschisten moeiteloos de kanselarij binnenkwamen : men hield hen voor de verwachte versterking van de wacht.

De vermomde SS'ers drongen het bureau van Dollfuss binnen ; een van hen schoot hem van vlakbij neer. De couppelegers bogen zich over hun slachtoffer dat bloedend op de grond lag en vertelden hem de leugen dat het federale leger tegen de regering in opstand gekomen was. Ze wilden dat hij zou instemmen met zijn ontslag. Maar de stervende Dollfuss knikte met zijn hoofd van “neen”. Nooit zou hij vrijwillig de poort openen voor de vijanden van het vaderland.

Hij smeekte om een priester en een dokter, maar dat werd genegeerd. Drie uur lang lieten de SS'ers hem liggen terwijl hij langzaam doodbloedde. Er kwam echter geen klacht, geen verwijt over zijn lippen.

Uiteindelijk werden twee gearresteerde bewakers van de kanselarij binnengelaten die Engelbert languit op een zetel legden en tevergeefs probeerden zijn bloed te stelpen. Tot hen sprak hij zijn laatste woorden : « *Ik heb altijd vrede gewild. Wij zijn nooit de eerste geweest om aan te vallen. We hebben altijd gehandeld uit zelfverdediging. God vergeve hen !* »

« OSTMARK » VAN HET DUITSE RIJK

De nazistische staatsgreep van juli 1934 liep uit op een mislukking. Een tweede groep putschisten kon nog het radiostation bezetten, van waaruit zij omriepen dat de regering Dollfuss teruggetreden was, maar kort daarop kon de politie het gebouw overmeesteren. De couppelegers op de kanselarij capituleerden enkele uren later.

Kurt von Schuschnigg, trouwe medewerker van Dollfuss, volgde de vermoorde kanselier op. Hij probeerde zich tegen het gevaar van het alsmaar dreigender buurland te beschermen door de banden met het Italië van Mussolini nog verder aan te halen. Maar Hitler speelde het spel slim : hij kreeg de *Duce* aan zijn kant zodat Oostenrijk, door de geallieerden in hun kortzichtige dwaasheid volledig in de steek gelaten, er alleen voorstond.

Begin 1938 werd Schuschnigg door de *Führer* naar Berchtesgaden ontboden. In tegenwoordigheid van al zijn topgeneraals hield Hitler een intimiderende tirade en eiste dat de Oostenrijkse nazi Arthur Seyss-Inquart als minister in de regering zou opgenomen worden ; Schuschnigg had geen andere keuze dan dit te aanvaarden. Terug in zijn vaderland probeerde hij nog aan het noodlot te ontkomen door een referendum aan te kondigen waarin de Oostenrijkers mochten zeggen of ze vóór of tegen een *Anschluss* waren. De Duitse dictator reageerde woedend en dreigde met een invasie als Schuschnigg niet onmiddellijk zou aftreden.

Bevreesd voor bloedvergieten diende de Oostenrijkse kanselier zijn ontslag in. Hij werd op 12 maart 1938 opgevolgd door Seyss-Inquart, die meteen een verzoek aan het Duitse *Reich* zond om troepen te sturen ter “bescherming” van Oostenrijk. Eén dag later staken de Duitsers de grens over en was de *Anschluss* een feit. Het voormalige keizerlijke Oostenrijk werd gedegradeerd tot niet meer dan een buitengebied van Groot-Duitsland : de *Ostmark*, de « oostelijke grensprovincie », gouw VIII van het duizendjarige Derde Rijk...

* * *

« Engelbert Dollfuss verdient het op een voetstuk geplaatst te worden als een van de waarlijk grote politieke leiders van de twintigste eeuw en misschien zelfs als een van de beste katholieke staatslieden van alle tijden. De les die hij leert is dat men tegelijkertijd een goed katholiek én een groot staatsman kan zijn. Een katholiek staatsman is iemand die zijn land onbaatzuchtig dient, voor wie politieke macht betekent ten dienste staan van zijn land, iemand die niet ambitieus is of zijn zaken vult, iemand die er niet op uit is gediend te worden, maar enkel wil dienen. Dollfuss begreep dat enkel een sterk en intern verenigd bestuur gebaseerd op katholieke beginselen de banier van Christus kon omhoogsteken en een geestelijke oorlog voeren tegen het heidendom van nazi-Duitsland en het atheïsme van Sovjet-Rusland » (Alice von Hildebrand, 2004).

« Hoeveel mannen die de verantwoordelijkheid van het leiderschap dragen, hebben het kwaad van hun tijd zo scherp herkend, zo onomwonden bestreden en hebben zo dapper hun leven geofferd ? Hoe gepast zou het zijn als de nederige Dollfuss ooit zijn laatste soeverein, de Zalige Karel van Habsburg, zou kunnen vervoegen op de Roomse kalender van de heiligen ! » (John P. Zmirak, 2004).

OVER DE OPVOEDING VAN DE KINDEREN

VI. DE ROL VAN DE OUDERS IN DE HEILIGING VAN HUN KINDEREN

OP de feestdag van de H. Joachim en de H. Anna, de vader en de moeder van Maria, wil ik stilstaan bij de verantwoordelijkheid en de verdienste van de ouders in de opvoeding van hun kinderen. Want als de H. Maagd een uitzonderlijk schepsel is, dan dankt zij dat natuurlijk in de allereerste plaats aan God, die haar heeft uitgekozen. Maar de Kerk vereert ook haar heilige ouders, Joachim en Anna, en toont zo dat zij er ook hun aandeel in hebben gehad.

Het aandeel van God moet ons het aandeel van de ouders van Onze-Lieve-Vrouw niet doen vergeten en dat is trouwens zo bij alle heiligen. Het is slechts uitzonderlijk dat men van heiligen moet zeggen dat hun eigen ouders goddeloos of liederlijk waren. Toch kan het: de genade van God vermag alles. Maar heel vaak – en de Kerk zet dat graag in de verf – hebben de ouders de akker voorbereid. En daarom wil ik vandaag bekijken welke rol zij spelen in de heiligheid van hun kinderen.

HET MYSTERIE VAN DE ERFELIJKHEID

Er is vooreerst het gezichtspunt van de bioloog. Erg belangrijk, vooral als de bioloog nederig is en bekent dat hij zelfs geen honderdste van het mysterie van de erfelijkheid kent. Maar er zijn dingen die vast staan: alles wat wij doen heeft zijn weerslag op het geheel van ons wezen, op het geheel van ons organisme, dat gehavend wordt wanneer men het mishandelt, veel erger nog dan bv. een motor. Dat is begrijpelijk. En dat men integendeel zijn organisme gezond houdt als men het een zuiver, natuurlijk leven laat leiden.

In ons organisme hebben de seksuele organen een aanzienlijk belang. Het zijn uiterst delicate organen die de bron zijn van het ontstaan van het leven van het kind, de structuur van zijn wezen zelf: het fameuze DNA.

Wij mogen niet vergeten dat alle eicellen, die het vertrekpunt zijn voor het ontstaan van een kind in de schoot van zijn moeder, vanaf het begin al samengesteld zijn, vanaf de adolescentie. Daar wachten ze, gedurende jaren, op de dag en op het uur waarop zij zelf op weg gaan en misschien het leven aan een kind geven. Gedurende al die tijd ondergaan ze de weerslag van alle slechte, verderfelijke zaken die de vrouw in kwestie, die op een dag moeder zal worden, doet... Maar ook het tegendeel is waar: de gezonde levenswijze van een vrouw, haar morele zuiverheid, heel haar nerveus evenwicht, dat alles zal zijn invloed hebben op het nieuwe wezentje.

Het zaad van de man van zijn kant wordt op een heel mysterieuze manier voorbereid, maar zeker is dat alle krachten van zijn wezen, heel het hormonale evenwicht van de endocriene klieren, heel de zuiverheid van zijn bloed een rol spelen.

Wij weten heel goed dat dit kleine wezen door deze biologische band erfgenaam is van de erfzonde. Heilige ouders of niet, er is een wonder als dat bij

de H. Maagd nodig om deze onaangename erfenis te doorbreken en heel het wezen, tot in zijn biologisch aspect, als het ware om te smelten door de wonderlijke kracht van God. Maar in het gewone geval kunnen de ouders, als ze een kind in het leven roepen, niet anders dan het te beladen met de erfzonde, die door hen heen gaat, of ze dat nu willen of niet!

Tegelijkertijd zijn er ook nog alle vormen van bezoedeling die wij van onze voorouders meegekregen hebben, naast datgene wat de ouders er zelf tot hun ongeluk hebben aan toegevoegd. Biologisch gesproken telt alles!

Dan schept God de ziel van het kind. En ongetwijfeld houdt Hij daarbij rekening met wat de ouders Hem als materiaal aanreiken: Hij past de ziel aan het lichaam aan. Je kan geen mooi beeld maken met een brokkelige steen. Dus, tenzij er een wonder gebeurt, zal de ziel ongeveer waard zijn wat het lichaam waard is. Het is zo, God heeft het zo gewild.

Maar vanaf het moment dat dit kind geschapen is, komt het terecht in het milieu van zijn ouders. Vanaf het meest prille begin zal het kind daarom bepaald worden door de opvoeding die het krijgt. Laten wij dus niet alle ondeugden van onze kinderen op de rug schuiven van onze grootouders, onze voorouders of de erfenis van Adam. Dat is al te gemakkelijk. Neen: hoe hebben *wij* ze opgevoed? De opvoeding begint vanaf het ontstaan van het kind en ze zal dat kind als het ware herscheppen, bijna vanaf nul.

EEN ONTZAGLIJKE VERANTWOORDELIJKHEID

Als je het leven van sommige heiligen leest en ziet met wat een strengheid, maar ook met wat voor evenwichtigheid en wijsheid, geïnspireerd door de H. Geest, de ouders hun kind hebben opgevoed, dan ben je onder de indruk. Je zal zeggen: « Als ik naar mezelf zie, dan is de zaak al bij voorbaat verloren. »

Nee, nooit is er iets verloren: de genade van God is er.

En als ik jullie een raad mag geven voor de opvoeding: van essentieel belang is het geestelijk leven van de ouders, dat ertoe moet leiden dat de kinderen in een klimaat van vroomheid opgroeien. De ouders leren hen de naam van Jezus al heel vroeg kennen en zie, de zielen openen zich voor de genade. De kinderen hebben het doopsel al, de genade is in de kiem aanwezig, maar de vroomheid en de deugden van de ouders zijn natuurlijk de beste opvoeding. Ik verkies de vroomheid van de ouders boven alle pedagogische methodes, zelfs de beste.

En dan groeien de kinderen op, ze beginnen tot de jaren van verstand te komen, te ontdekken wat goed is en wat kwaad. Ze bereiken wat ik zou noemen hun tweede opvoeding, die niet meer de dressuur is van het kleine diertje, maar de vorming van de geest.

Welnu, meestal gebeurt dat op het ogenblik waarop de ouders wat moe zijn van de dagelijkse levenstaak, van de moeilijkheden van het leven en het huishouden.

Hun wederzijdse liefde bekoelt, ze verdragen niet zo veel meer van elkaar en soms is er de beruchte mid-dagduivel... Drama's steken de kop op in de gezinnen.

Maar, ouders, let op! De ogen van de kinde-ren zijn op jullie gericht. Het leven is niet altijd gemakkelijk; zelfs het leven van de christen moet normaal gesproken doorheen grote beproevingen. Ook de ouders van de heiligen hebben heel grote beproevingen gekend.

Hoe zullen de ouders reageren? Als ze slecht reageren is dat een ramp voor de kinderen. Als ze op een heilige manier reageren, betekent dat ook heiligheid voor de kinderen! Daarom moeten de ouders weten dat, op het tragisch ogenblik waarop de redding van hun eigen zielen op het spel staat, ze ook de redding van hun kinderen op het spel zetten. Wij zijn met elkaar verbonden. Stel je voor dat ik mijn priesterschap verloochen en, zoals men zegt, "mijn kap over de haag gooi": wat zal er dan van jullie allemaal worden? Ouders moeten tegen zichzelf zeggen: "Als ik mijn man (mijn vrouw) verlaat, dan gaan mijn kinderen naar de hel!" Alleen dat kan hen tegenhouden.

Laten we het positief stellen: als wij ons aan elkaar vastklampen, als wij trouw zijn aan ons hu-welijk, dan betekent dat het eeuwig geluk voor onze kinderen. Ga naar de statistieken kijken: de kinderen in de gevangenissen en de heropvoedingsgestichten zijn voor 95 procent kinderen van gescheiden ouders.

HET VOORBEELD VAN DE H. MONICA

Daar zijn dan de ouders die hun kinderen goed hebben opgevoed, die hen een hele erfenis aan familiedeugden hebben nagelaten. Zij hebben hun kinderen doen bidden, katholieke scholen voor hen gezocht en zelfs betaald, alles gedaan wat ze konden.

« Wij hebben ons voor onze kinderen volledig opgeofferd », zeggen zij, « Ik heb mijn piano gela-ten, mijn schilderkunst. Mijn man heeft geen verdere carrière gemaakt omdat hij zich met zijn kinderen wilde bezighouden. En toch zijn het schurken ge-worden! Voor ons is het genoeg geweest. Begrijpt u, we hebben er alles voor gedaan en zie wat het resultaat is... We zijn op bedevaart geweest, we hebben heel veel voor hen gebeden. Het is genoeg geweest, Vader, spreek ons niet meer over kinderen en nog minder over katholieke scholen, alstublieft! »

« En de H. Monica? » – « Wat is er van de H. Monica? » – « De H. Monica is een heilige. » – « Ja, en dan? » – « Zij had een heidense man. » – « Ja, en? » – « Ze had een zoon die eerst goed was, maar nadien compleet verloren is gelopen. » – « En hoe heette die? » – « Sint-Augustinus! » – « O, was die eerst verloren gelopen? » – « Volledig! Maar zij heeft jaren aan een stuk voor hem gebeden... »

De ouders moeten dus volhouden: de opvoeding zal tot hun laatste snik duren. Eerst hebben ze hun kinderen getoond dat zij hun leven en hun inkomen opgeofferd hebben voor hun geluk en dan zien ze ondanks hun trouw aan God hun kind aan de be-koringen ten onder gaan. Ze beginnen te bidden en ze gaan trouw voort met bidden en als ouders die God en hun roeping waardig zijn, gaan ze voort met hun kinderen te beminnen, hen te vergeven en nog eens te vergeven, tot het einde toe. En op die ma-nier, door deze halsstarrigheid van hun roeping als ouders, zullen zij hun kinderen als bij de haren vast grabbelen om hen te beletten in de hel te vallen. Want dat heet de gemeenschap van de heiligen, dat is het mystiek Lichaam van Christus.

HET WERK VAN DE GENADE

Als ouders daarentegen kinderen hebben die hei-ligen zijn of die op weg zijn naar de heiligheid, dan moeten de ouders niet hoogmoedig worden, niet al te verheugd zijn. Zij moeten tot zichzelf zeggen: wij zijn nog altijd hun ouders, hoe verder zij vorderen op de goede weg hoe meer we voor hen moeten bidden, want de duivel is sterk. We moeten altijd aan hun zijde blijven als hun ouders, bezorgd om ze in de nederigheid en de eerbied te bewaren.

Wat is dat alles prachtig! Maar dit gaat volledig boven jullie krachten en ook boven de mijne van geestelijke vader. Wat moeten wij doen? Om te beginnen moeten wij veel heiligenlevens lezen, om te zien hoe zij opgevoed zijn. Uit die lectuur kunnen we altijd nieuwe raadgevingen en aansporingen putten. En ten tweede moeten wij tot deze heiligen bidden!

Vroeger ging men op bedevaart naar de H. Anna. Men ging tot de moeder van de H. Maagd bidden opdat de grootmoeders zouden weten hoe ze hun kleinkinderen moeten aanpakken en de moeders hun kinderen. Dus: tot de heiligen bidden en ver-trouwen hebben in God die Vader is. En tenslotte alles wat het gezinsleven betreft aan God overlaten opdat we, na al onze inspanningen en hoewel we zondaars zijn en heel onvolmaakt, de moed niet zouden verliezen en opdat in onze ouderharten het geloof, de hoop en de liefde zouden heersen.

In tegenstelling tot de pessimistische idee van velen dat alles van kwaad naar erger gaat, kan ik vanuit mijn eigen ervaring zeggen dat het vaak het tegendeel is: er zijn kleine schurken die vooruitgang maken en eindigen als heiligen. Er zijn ouders die heel slecht beginnen en die zo goed handelen dat ze op het einde werkelijk modellen zijn. Zo ziet men onophoudelijk de genade aan het werk die de zielen hernieuwt en hen hun opgang doet maken.

abbé Georges de Nantes

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter: † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur: Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever: A. Van der Schraelen, Driesheide 45, B-2980 Zoersel.

Abonnement voor binnen- en buitenland: € 15. Steunabonnement: vanaf € 20.

Rekening 000-3302057-80. IBAN: BE47 000 3302057 80. BIC: BPOTBEB1.

Internet: <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail: hij.is.verrezen@gmail.com